PAULA FIRTH

Inima bine păzită

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Pe cerul senin al toamnei australe, uriașul avion cu reacție plutea peste Alpii Noii Zeelande, ale căror zăpezi veșnice străluceau ca un far chemând cel puțin o anumită pasageră.

Alannah Finderne se întoarse spre fermecătoarea văduvă de lângă ea, spunându-i emoționată:

– Unul dintre piscurile acelea este Vârful Cook, probabil, cel mai înalt munte din Noua Zeelandă, dar nu vă pot spune care anume e! Toată viața i-am văzut la orizont, însă de-aici arată cu totul altfel!

– Sunt minunați, răspunse încet doamna Hamel. Ei, ai ajuns acasă, iubito. Te-așteaptă la aeroport mama și sora ta?

– Așa sper. Trina e încă la școală, desigur – ba nu... nu, nu mai este. A terminat la sfârșitul anului trecut. Acum e la universitate, face un an de pregătire, iar la anul va începe medicina.

Doamna Hamel zâmbi, privind cu simpatie trăsăturile neregulate ale fetei care îi intuise nervozitatea și își învinsese rezervele pe care le avea față de a lega conversații cu necunoscuții.

– Pari atât de convinsă, spuse ea. În State cursurile se desfășoară altfel.

– A, Trina e foarte inteligentă, spuse Alannah pe un ton firesc, fără urmă de invidie. Nu va avea nici o problemă. Are o reală vocație. Dintotdeauna am știut că va studia medicina.

– Serios?

Din cine știe ce motiv, obrajii palizi, cu luciu mat, ai lui Alannah se înroșiră.

– O, și eu vreau să mă înscriu la Universitate, spuse ea, preocupată. Mă pasionează computerele.

– Probabil că părinții dumitale sunt mândri că au două fete atât de deștepte. Alte rude mai aveți?

Ochii albaștri ai lui Alannah priviră un moment, gânditori, mâinile nervoase ale femeii mai vârstnice de alături.

– Nu, spuse ea după câteva clipe. Suntem numai Trina, mama și cu mine. Tata a murit acum șase luni.

Mișcarea mâinilor încetă.

– Îmi pare rău, spuse cu compasiune doamna Hamel. Ai fost... Parcă spuneai că ești plecată de un an...?

– Da. Am făcut ultimul an de liceu la o școală din Elveția, răspunse Alannah zâmbind jenată. Mămica era atât de hotărâtă, încât am acceptat. Oricum, eram mai avansată cu un an, așa că n-am pierdut nimic. Tăticu' a murit în timp ce eram acolo.

– Sărăcuța de tine! murmură înduioșată doamna Hamel, uitând de orice neliniște. Atât de departe de casă...

– Da, răspunse repede Alannah, căci amintirea încă o mai durea. Desigur, am vrut să vin acasă, dar Rose – mama mea – m-a convins că ar fi fost absurd să mă întorc. Iar sora lui tăticu' a venit de la Londra și a stat cu mine două săptămâni. S-au purtat foarte frumos cu mine, la St. Antoine's.

– Vorbești despre mătușa la care ai locuit la Londra?

Alannah întoarse privirea spre mozaicul câmpiilor din Canterbury care se întindeau dedesubt, în nuanțe brune și aurii. Inima începu să-i bată mai repede.

– Da... mătușa Ria. E o scumpă și îi datorez două luni de vis dar o, cât mă bucur că mă întorc acasă! Mi-a fost atât de dor!

Emoția făcea ca vocea ei limpede și tinerească să sune straniu de matură. Cam încurcată, Alannah întoarse capul astfel încât nu i se mai văzu decât profilul, obrazul îmbujorat fiindu-i ascuns de o cascadă de

păr roșcat-închis, des și ondulat. Ca mătasea, cum spusese David odată, înlăturându-i cu degetele lui lungi o șuviță de pe frunte.

Inima i se strânse, accelerându-și ritmul bătăilor. Poate că și David avea s-o aștepte la aeroport. Trina spusese că era foarte ocupat cu cursurile și cercetările de la Universitate, dar poate că norocul era de partea ei, făcându-l să aibă o zi mai liberă... Trecuse un an și mai bine de când nu se mai văzuseră, iar veștile din scrisorile Trinei fuseseră insuficiente pentru a-i alina dorul...

Iar acum, peste câteva minute, poate avea să-l revadă, iar viața ei urma să se reîntregească din nou.

Doamna Hamel îi urmărea cu ochi atenți și destul de triști jocul emoțiilor din privire.

– Ei, draga mea, spuse ea cu blândețe, sper să ai parte numai de bine. Și să... Doamne sfinte!

Tocmai începuse obișnuitul tărăboi al aterizării, cu turboreactoarele huruind asurzitor și hurducătura roților în contact cu pista.

– Ia te uită! exclamă femeia. Nici nu observasem că am și ajuns. Îți mulțumesc, iubito.

Își luară rămas bun în holul oficiului vamal, și nu peste mult Alannah se cufundă în îmbrățișările parfumate și mătăsoase ale mamei și surorii sale. Plânseră toate trei puțintel, amintindu-și de al patrulea membru al familiei, pierdut pentru totdeauna.

Totuși, șase luni fuseseră de ajuns pentru ca durerea să fi trecut în mare parte și, cu toate că inima lui Alannah tresări la vederea unui bărbat înalt și blond, își dădu seama aproape imediat că David nu venise. Consolându-se cu convingerea că foarte curând avea să-i revadă chipul drag, se înveseli pe dată și toate trei, râzând, porniră spre casă cu un taxi, urmate de un al doilea care transporta bagajele.

– Mătușa Ria e de vină! se apără Alannah de Trina, care o tot tachina. Se dă în vânt după hainele elegante și a fost absurd de generoasă cu mine. O tot rugam să se astâmpere, dar ea râdea și continua să cumpere, scoțând banii ca dintr-un sac fără fund.

– Norocoaso! zâmbi Trina. Mă întreb dacă la fel va face și cu mine, când am să ajung în sfârșit la Londra.

– Sigur că da, răspunse Alannah, privindu-și cu drag sora. Va fi încântată să îmbrace o lungană frumoasă ca tine. Tot spunea ce păcat e că sunt atât de scundă...

Mama lor oftă.

– Nu-ncepe iar, iubito! Îi moștenești pe cei din familia mea, asta-i tot. Sunt destul bărbați cărora le plac femeile scunde, le dau un sentiment protector...

Își privi fiicele, nemulțumită de chicotelile lor dezlănțuite, dar treptat începu să se amuze și ea.

– Bine, așteaptă numai și-ai să vezi! Acum, că ai mai slăbit, ai exact greutatea potrivită pentru statura ta. Arăți... mai matură, mai sofisticată...

– Sper și eu!

Sub privirea pătrunzătoare a mamei sale, Alannah se simțea cam ca o insectă străpunsă cu un ac, dar educația primită la St. Antoine își făcea efectul. Nu se foi, nici nu se arătă jenată.

– Anul petrecut în străinătate ar fi fost o pierdere de timp dacă nu mă întorceam lustruită ca... ca o masă de sufragerie!

– Mă rog, ai fost cea mai nelustruită elevă pe care am avut nenorocul s-o suport, oftă Rose, amintindu-și de vechea Alannah, acum dispărută pentru totdeauna, slavă Domnului; apoi se înveseli din nou. Mă bucur să văd că ai scăpat și de expresia aia posomorâtă care parcă spunea "nu mă atingeți". Era așa de tulburătoare, parcă mi te-ar fi schimbat cineva la naștere!

Alannah strâmbă din nas spre mama ei, împingându-și de pe frunte o șuviță de păr.

– Lasă, Rose, că ți-ai scos destul pârleala cu Trina!

– Mai scutește-mă, Allie! se burzului sora ei, cu o voce groasă.

Mai serioasă, mama lor spuse:

– Iubito, trebuie să lași nasul mai jos. N-ai nici un motiv s-o invidiezi pe...

– N-o invidiez pe Trina! zâmbi Alannah, deși ochii îi rămăseseră complet serioși. Niciodată n-am invidiat-o, crede-mă! Cum aș fi putut? E o scumpă. Da, Trina, așa ești, nu mai face mutra asta dezgustată! Știu prea bine că sunt încăpățânată și irascibilă și că nu uit prea ușor vechile râci, dar cum aș putea-o învinui pe Trina pentru că e mai dulce și mai drăguță decât mine? încheie ea, zâmbindu-i surorii sale, care devenise ciudat de tăcută. În fond, pe tine te moștenește, mamă.

Încântată de compliment, mai ales când era exprimat cu atâta afecțiune și sinceritate, Rose Finderne căută totuși să schimbe subiectul:

– Mai bine spune-mi, ce rochie nouă ai de gând să porți la petrecere?

– La petrecere...?

– Iubito, vine ziua ta! Sau ai uitat că ai aproape nouăsprezece ani?

Alannah clătină din cap.

– Nu, cum să uit, dar putem să...?

Se întrerupse, dându-și seama că șoferul auzea tot ce spuneau.

– În fine, e extraordinar, conchise ea convețional, cu un accent oxfordian exagerat, care o făcu pe Trina să chicotească din nou.

Dar, imediat ce intrară în eleganta casă albă din Cashmere Hills, Alannah întrebă fără să mai stea pe gânduri:

– Ne putem permite să dăm o petrecere? Credeam că după ce tăticul... după ce tata a murit, s-ar putea să fim cam strâmtorate...

Rose își turnă o a doua ceașcă de ceai, cu ușoara ei strâmbătură care însoțea întotdeauna discuțiile despre bani. Răspunse pe tonul cel mai nepăsător:

– Nu-ți face griji, iubito. Îți dau cuvântul meu că toate sunt sub control.

– Ești sigură? întrebă Alannah, încruntându-se.

– Categoric! replică Rose, cu neașteptată convingere. Nimic nu te împiedică să te distrezi de minune. Toată lumea știe că te-ai întors și deja ai fost invitată la atâtea petreceri că le-am și pierdut șirul.

– Ca să nu mai vorbim de David, interveni Trina, pe un ton cam sec, întorcând capul spre fereastră, prin care se zărea frontonul casei din vecini, unde locuia David.

Rose păru cam tulburată, dar se înseninã aproape imediat, atentă să nu facă riduri.

– Nu-i băga lui Alannah în cap cine știe ce idei, o dojeni ea. Aia a fost doar o idilă copilărească, fermecătoare dar fără nici o bază. David e un scump, însă acum Alannah va descoperi, probabil, că au foarte puține în comun.

În seara aceea, însă, când s-au reîntâlnit, n-a fost deloc așa. Nu se îndepărtaseră deloc unul de altul, așa

cum se temuse în taină Alannah. În schimb, se repezi în brațele lui, iar capul cu păr blond al lui David se aplecă spre gura ei și schimbară primul lor sărut de îndrăgostiți adulți, după îmbrățișarea disperată de la despărțire, în urmă cu un an.

– Iubito, îi șopti David, cu glasul îngroșat de emoție. Iubita mea Alannah, ce dor mi-a fost de tine!

Alannah își frecă fața se adâncitura caldă a gâtului lui.

– Mă bucur atât de mult că m-am întors, spuse ea, cu vocea crispată de emoție. A fost ca un purgatoriu.

– Într-adevăr.

Nu mai era nimic altceva de spus.

Pe parcursul copilăriei petrecute împreună, David fiind doar cu trei ani mai mare decât ea, între ei existase întotdeauna o afinitate clară, până câmd, la șaisprezece ani, Alannah își dăduse seama că prietenia și afecțiunea se transformaseră în altceva. Gândul la camaraderia pierdută o chinuise câteva luni, până când David o sărutase pentru prima oară – blând, parcă temându-se să n-o sperie, dar răspunsul ei candid și generos îl luase prin surprindere, făcându-l să devină mai închis în sine, mai serios, mai matur, în timp ce-i explicase că era mai bine pentru amândoi să nu se lase ademeniți într-o relație prea strânsă.

Amândoi erau foarte ocupați, el la universitate, ea încă la liceu, așa că nu le fusese prea greu să rămână doar rieteni. Până când decizia lui Rose de a o trimite pe Alannah în Elveția îi împinsese din nou unul în brațele celuilalt, iar atunci numai voința lui David împiedicase tocmai lucrul de care se temuse Rose în primul rând.

Așa că urmase o perioadă de încercare, un an de despărțire, iar acum cu siguranță, până și Rose putea să vadă că erau sortiți unul altuia.

Deși în zilele următoare Rose nu protestă în nici un fel, atitudinea ei o neliniștea profund pe Alannah. Evita să-i răspundă ce obiecții avea față de relația lor; în cele din urmă, Alannah se mulțumi să pună totul pe seama neîncrederii lui Rose în căsătoriile prea timpurii. Putea cita destule cupluri care se despărțiseră numai fiindcă partenerii fuseseră prea tineri pentru o asemenea responsabilitate.

Așa că Alannah, care nu avea intenția să se mărite încă un an cel puțin, până când David își lua doctoratul, renunță pe moment la orice încercare de a o îndupleca pe Rose și se dărui plăcerii de a-l redescoperi pe David, printre petreceri, formalitățile înscrierii la universitate și alte activități.

Chiar înainte de sosirea primului invitat la ziua ei, Alannah apăru pe splendida scară interioară, coborând grațios, cu fața luminată de o fericire nerăbdătoare.

– Iubito, arăți superb, o felicită cu drag Rose. Ce n-aș da să fie aici și tata ca să te vadă!

Mama și fiica își atinseră mâinile, cu aceeași expresie gânditoare. Deși prima perioadă dureroasă trecuse, familia continua să simtă acut lipsa lui Holt Finderne.

– Poate că mă vede, spuse încet Alannah și porni prin holul spațios, zveltă și imaterială, făcând piruete elegante în rochia vaporoasă de șifon roz pe care numai iscusința lui Rose o făcuse să nu contrasteze neplăcut cu roșeața vie a pletelor. Și mă va vedea tot timpul, și când voi merge la universitate și voi ajunge expertă în computere.

– Și, în cele din urmă, când vei deveni doamna David Opie, adăugă sec vocea surorii sale, de pe scară.

Nu era cel mai oportun moment pentru a aborda acest subiect. Pielea fină și palidă a lui Alannah se înroși ca focul.

– Rămâne de văzut, răspunse ea diplomatic.

– Iubito, sunteți mult prea tineri – amândoi! Acum câteva zile vorbeam cu Renee Opie, care-mi spunea ce

planuri mari de viitor își face David, se grăbi Rose să intervină. Dacă te gândeai să te măriți cu un bărbat mai în vârstă ar fi fost altceva. Maturitatea e atât de importantă într-o căsnicie! Oricât de drag mi-e David, trebuie să recunoaștem că e încă aproape un copil. Voi, tinerii, aveți atâtea posibilități, atât de multe căi vă sunt deschise, și totuși mulți dintre voi vă legați de mâini și de picioare mult prea repede. Trina, ce splendid arăți! Amândouă arătați minunat!

Cele două surori zâmbiră, obișnuite cu rapidele schimbări de subiect ale mamei lor. Într-adevăr, contrastau magnific. Alannah, mai scundă cu jumătate de cap decât statuara ei soră, avea trăsături delicate și mobile, iar bogăția părului roșcat îi scotea în evidență ochii mari, albaștri, și gura senzuală, exprimând voință și patimă. Părul Trinei era castaniu, mai puțin rebel decât buclele surorii sale, iar frumusețea ei clasică, la fel ca a mamei sale, se distingea prin ochii de o culoare stranie, între verde și auriu. În seara aceea, întrucât purta o rochie aurie, și ochii îi străluceau tot ca aurul, luminați de emoție, lucru neobișnuit pentru Trina, cea mai sobră dintre cele două surori.

În timp ce privea în jur, la salonul plin cu flori, antchități și covoare persane, contrastând accentuat

cu pereții și tavanul alb, Alannah simți cum îi creștea inima. Anul petrecut departe fusese fascinant, dar o chinuise dorul de casă, iar la moartea lui Holt Finderne plânsese în telefon, rugând să i se permită să se întoarcă.

La antipozi, Rose plânsese și ea, dar nu cedase. Așa că Alannah trăise un an în exil, iar acum își primea răsplata. În sfârșit din nou acasă, de astă dată pentru totdeauna, așteptându-și din clipă în clipă prietenii. Și pe David.

Numai lipsa tatălui ei îi întuneca strălucirea privirii, dar Alannah era tânără și atât de îndrăgostită, încât reușea să nu ia în seamă tăcuta durere.

Și, nu peste mult, casa se umplu de muzică și râsete. Cu mâna într-a lui David, Alannah scânteia ca o zână de Crăciun, plină de viață și voie bună, uitând de orice tristețe.

– Mi-ai lipsit atât de mult, șopti David, în timp ce dansau.

– Mmmm...

Era fericită, atât de fericită încât, dacă ar fi murit în acel moment, ar fi făcut-o cu sufletul împăcat.

– Asta-i tot ce poți spune?

David părea indignat, dar Alannah îl cunoștea de prea mult timp ca să se lase păcălită.

– Și ce vrei să spun? replică ea, aruncându-i o privire cochet-piezișă, pe sub gene.

Obrajii lui David se înroșiră.

– Nu... gemu el, slăbind dintr-o dată strânsoarea. Dacă ți-aș spune, ai muri de groază! Dumnezeule, am crezut că nu se mai termina anul ăsta! Am înțeles motivele mamei tale, când ne-a cerut să nu ne scriem, ca să ne punem sentimentele la încercare – dar, iubita mea, a fost un adevărat infern!

Alannah se foi în brațele lui, stânjenită de intensitatea cu care îi vorbea. Încercând inconștient să destindă atmosfera, răspunse:

– Știu, David. Dar sunt sigură că ai fost prea ocupat ca să oftezi după mine. Trina mi-a scris cât de mult lucrai.

– Tot timpul te-am avut în inimă, murmură el, din nou stăpânit, cu un zâmbet tandru. Tot timpul. Și tot ce-am făcut a fost numai pentru tine... pentru noi.

Ajunsese la un pas de a o cere în căsătorie. Sufocată de fericire, Alannah ridică ochii spre el. Se priviră lung, cu pasiune, comunicându-și tot ceea ce nu fusese exprimat în cuvinte. Apoi privirea lui David se abătu în altă direcție, iar expresia i se schimbă.

– Ce este? întrebă Alannah.

David ezită, înainte de a răspunde încet:

– Tocmai a intrat cineva. Se uita cam lung la noi, dar acum a încetat. Stă de vorbă cu mama ta.

– Cine e?

Încruntat, David spuse:

– Nu știu, dar mi se pare cunoscut de undeva.

Apoi o răsuci în loc.

– Poftim, uită-te și tu.

Alannah îl recunoscu dintr-o privire.

Nici o clipă, în ultimii trei ani, nu uitase chipul acela frumos și rece, cu piele bronzată și ochi de un verde atât de înghețat și pătrunzător încât amintirea lor o înfiora și acum. Inspiră adând, întretăiat, greși pasul de dans și-și întoarse fața, albită de emoție, dinspre bărbatul care conversa cu mama ei.

– Iubito, cine e? Alannah...?

– Nicholas Challoner.

– Nicholas...

David se opri brusc.

– Challoner? Cel care...?

– Da. Unul și același Nicholas Challoner cu cel căruia i-am omorât soția când am împlinit șaisprezece ani.

Capitolul 2

David rămase tăcut. Doar picioarele i se mai mișcau, automat, în ritmul muzicii. Tremurând, înțepenită de șoc, Alannah se simțea complet singură, desprinsă chiar și de căldura îmbrățișării lui David, pierdută într-o închisoare rece și uitată unde singura realitate era sentința înghețată din ochii verzi ai lui Nicholas Challoner.

– Ce naiba caută aici? se auzi ca de foarte departe glasul indignat al lui David. Mama ta l-a invitat, sau a lui a fost ideea să apară ca un strigoi însângerat la banchet?

Trebuia să-i răspundă. Vorbind încet, cu buzele amorțite, Alannah îngăimă:

– Rose nu mi-a spus nimic...

– Nu pare surprinsă să-l vadă, continuă David, cu o privire tăioasă spre cei doi. Vino, hai să bem

ceva. Și nu limonadă din-asta de care-ai sorbit toată seara. Ai avut un șoc și ai nevoie de ceva mai tare.

Îi oferi un pahar mic de brandy și o însoți pe terasă, stând lângă ea în timp ce sorbea di pahar, cu privirea spre panorama orașului Christchurch întins sub ei, numai luminițe și licăriri, ca o lume a zânelor, pe câmpia dintre munți și mare.

– Nu te lăsa intimidată de prezența lui, îi spuse el încet. Ceea ce s-a întâmplat atunci a fost un accident.

– Dacă nu-mi pierdeam direcția pe skateboard și nu ajungeam în fața ei, n-ar fi căzut peste marginea șoselei, spuse Alannah cu lipsa de intonație a cuiva care repetă o lecție învățată pe de rost.

– Ancheta a dovedit că n-a fost vina ta, insistă David. N-a fost decât un accident hidos, așa cum se întâmplă de-atâtea ori, în care ambele părți sunt vinovate. Dumnezeule, credeam că ai reușit să treci peste asta! Ce naiba a apucat-o pe Rose?

Alannah se înfioră.

– Era gravidă în luna a șasea. Au murit și ea, și copilul. M-am dus... m-am dus cu tăticul la el, ca să-i spun cât de rău îmi părea, iar el... el s-a purtat îngrozitor cu mine.

– Avusese un șoc. De-atunci, trebuie să-i fi trecut.

David vorbea pe un ton liniștitor, dar Alannah abia dacă-i distingea cuvintele, pierdută îi amintiri pe care nu reușea să și le reprime.

– Avea fața ca o mască, numai ochii-i mai erau plini de viață. Și erau reci ca gheața, atât de reci încât mă ardeau. Am... am vrut să-i spun cât de rău îmi părea pentru ceea ce făcusem, dar n-am... n-am putut decât să... tăticul i-a spus. Și m-a ținut de mână tot timpul. Nicholas Challoner n-a spus aproape nimic, dar se uita la mine ca și cum nici măcar disprețul lui nu l-aș fi meritat. Când am ieșit din camera aia oribilă de hotel eram atât de stresată încât m-a apucat un chicotit nervos. Nu mă mai puteam stăpâni.

David o strânse la piept, îngropându-și fața în părul ei.

– Iubito, nu! Probabil a venit doar ca să... să spună că-i pare rău, sau că totul a trecut sau... așa ceva.

Încercarea lui stângace de a o consola nu avu nici un efect.

– Arăta ca și cum i-ar fi trecut? întrebă Alannah, cu voce întretăiată. Parc-ar fi fost o statuie – rece, lucios, frumos și crud.

David oftă, zguduind-o ușurel de umeri.

– Hai că începi cu istericalele. Încetează, Alannah! N-are ce rău să-ți facă. A fost o experiență zdrobitoare, care ți-a lăsat urme de nesters, pentru că ești atât de sensibilă, dar n-o poți lăsa să-ți umbrească toată viața. Ceea ce s-a întâmplat a fost o lovitură crudă a sorții. Nici tu și nici doamna Challoner n-ați fost complet vinovate. Camionul care urca panta duduind te-a împiedicat s-o auzi, iar ea nu te-a putut

vedea din cauza tufișului. A făcut o mișcare instinctivă ca să te evite și a murit din cauza unui ghinion îngrozitor. Până și poliția a confirmat că forțase motorul pe pantă și conducea prea repede. Și-acum, ai de gând să-ți vii în fire, sau mă obligi să te trimit la culcare?

Readusă la realitate de tonul lui aspru, Alannah făcu un efort imens de a-și regăsi controlul.

– Mi-am revenit, spuse ea peste câteva clipe.

– Bravo, fetițo!

David o sărută pe gură, blând, liniștitor.

Mâinile lui Alannah i se încleștară pe brațe; dar, pentru prima oară, nu mai simți voluptatea îmbătătoare pe care i-o provoca de obicei atingerea lui. Apariția neașteptată a lui Nicholas Challoner îi risipise toată capacitatea de a reacționa. Sărutul lui David era dulce, dar Alannah se simțea înghețată pe dinăuntru.

David îi murmură numele, dar în aceeași clipă glasul îi fu acoperit de un altul, mai profund, mai aspru.

– Alannah, regret că tulbur această idilă fermecătoare, însă te cheamă mama ta. Cred că e ceva în legătură cu tortul...

Un moment Alannah rămase împietrită, cu toate funcțiile biologice oprite în suspensie. Apoi se însufleți din nou și se întoarse.

– Foarte bine, îi spuse ea, cu o politețe desăvârșită, lui Nicholas Challoner.

Fără să știe cum, o luă din loc, ajungând din nou în camera plină de oaspeți veseli, urmată îndeaproape de David. Întreaga ființă îi era absorbită de bărbatul care pășea pe lângă ea cu o grație mlădioasă, aproape felină. Rose zâmbea, având o expresie atât de firească încât, pe nesimțite, Alannah se destinse. Dar când începu să taie tortul, râzând și mulțumindu-le musafirilor pentru urări, rămase conștientă de prezența întunecată care continua s-o domine ca o umbră amenințătoare.

Iar după masă, când formația reîncepu să cânte, Alannah îi acceptă invitația la dans aproape cu ușurare. În sfârșit, avea să afle ce căuta acolo.

Nicholas Challoner o cuprinse în brațe cu un aer convențional, însă Alannah nu reușea să scape de sentimentul că era strânsă într-o pereche de cătușe. Când îi auzi glasul se crispă, cu toți mușchii încordându-i-se ca niște arcuri.

– Trei ani de zile și-au făcut efectul, spuse el, cu o cruzime deliberată în glas.

Alannah se albi la față.

– De-asta ai venit? Ca să vezi cum m-am schimbat?

În ochii lui Challoner se citi un amuzament rece.

– Parțial, spuse el, studiindu-i cu o curiozitate insolentă fața. Dar, în primul rând, fiindcă m-a invitat Rose.

Dacă ar fi lovit-o în cap, Alannah ar fi fost mai puțin năucită.

– Rose? Dar de ce...?

– De ce nu? În ultimele câteva luni, între Rose și mine s-a legat o prietenie destul de strânsă. Iar înainte de asta, mă vedeam destul de frecvent cu tatăl tău.

Cum Alannah nu-și putu ascunde uimirea, Challoner zâmbi fără pic de bunătate.

– Nu ți-au spus, Alannah? Mă rog, poate fiindcă le-am ordonat eu să nu-ți spună.

– Le-ai ordonat? repetă ea, cu gâtlejul încordat aproape dureros.

– Așa am spus, "ordonat". Am greșit, evident.

Nu ea adevărat. Ochii mari și speriați ai lui Alannah rămăseseră ațintiți asupra acelor trăsături aspre și chipeșe, iar ceea ce distingea acolo îi făcu mușchii gâtului să palpite spasmodic, când încercă să înghită în sec.

În aceeași clipă, privirea lui Challoner coborî spre gâtul ei neted și palid. Pofta care se citea în acea expresie senzuală o făcu pe Alannah să se înroșească și mai tare, dorindu-și pentru prima oară să nu fi ales o rochie atât de decoltată. Nicholas Challoner o privea ca și cum ar fi dezbrăcat-o de față cu toată lumea, pentru propria lui plăcere.

– Ți-a plăcut anul în străinătate?

Întrebarea o ajută să-și recapete cât de cât calmul. Mutându-și privirea, răspunse:

– Da. A fost... distractiv. Și interesant.

– Cred că sora ta a ales altă cale. Urmează niște studii costisitoare, medicina. Mama ta va trebui s-o finanțeze destul de mult.

– Într-adevăr, spuse Alannah, străduindu-se să-și păstreze demnitatea. Era clar că Nicholas Challoner începuse un joc căruia ea nu-i cunoștea regulile. Privi peste umăr, în căutarea unui ajutor, dar David dansa cu Trina, iar Rose vorbea însuflețită cu două prietene.

– E foarte conștientă de vocația ei, din câte am auzit de la mama ta.

– Da...

Glasul lui profund și onctuos deveni mai scăzut, mai intim.

– Și tu ce planuri ai, acum că te-ai întors acasă?

Alannah simți un val de furie.

– Nu știi? întrebă ea suav, zâmbind spre Rose, al cărei zâmbet de răspuns aproape ascunse întrebarea neliniștită din ochii ei pătrunzători.

– Ba da, întâmplător știu, replică Nicholas Challoner. Mă îndoiesc, însă, că știi și tu, Alannah.

În ultimele lui cuvinte se simțea un triumf rece, o hotărâre implacabilă. Trupul lui Alannah zvâcni revoltat; în aceeași clipă, brațele lui o cuprinseră mai strâns.

Apoi muzica se opri, iar Nicholas Challoner o conduse spre locul unde aștepta Rose. Trina și David li se alăturară, iar Alannah fu nevoită să privească, ascunzându-și deznădejdea, cu câtă măiestrie le câștigă Nicholas Challoner, pe dată, simpatia. Se părea că numai ea putea să-i distingă expresia posesivă, de fiecare dată când o privea.

– Îți dai seama, spuse David mai târziu, în timp ce dansau din nou, e clar că te-a iertat. Am dedus, din ceva ce-a zis Rose, că el și tatăl tău avuseseră anumite relații de afaceri. Probabil s-au împrietenit, dar au preferat să nu-ți spună, ca să nu te tulbure.

Părea logic. Atâta numai că Alannah știa că nu era chiar atât de simplu.

– Mi-e frică, spuse ea printre dinți.

David, însă, ridică din umeri cu nepăsare.

– Ești naivă, iubito. În viața mea n-am văzut un tip mai charismatic. De fapt, n-a lipsit mult să fiu gelos! Bărbații ca ei fac harcea-parcea inimile femeilor!

Era clar că dorea s-o înveselească, iar Alannah zâmbi, dar cu mult mai puțină convingere decât de obicei.

– Rose ar fi trebuit să-ți spună, continuă David, pe un ton decis. A fost o cruzime să-l aducă aici așa, fără să te anunțe. Totuși, acum a trecut. Îți poți continua viața fără ca umbra lui să te mai terorizeze.

Cum putea fi atât de obtuz? Îi venea să țipe la el, să-i ia la palme chipul cu trăsături plăcute și regulate, orice, numai să-l oblige să înțeleagă ceea ce se întâmpla chiar sub ochii lui. Nicholas Challoner nu era o umbră, era cât se putea de material, și se înălța în preajma ei alungând lumina, izolând-o de restul omenirii.

– Iubito, pari obosită, îi spuse tandru David. Cred că e efectul tardiv al decalajului orar, sărăcuța de tine. Mâine să dormi cât mai mult.

– Cu siguranță...

Care siguranță? Unde dispăruse toată însuflețirea din vocea ei?

Petrecerea se sfârși pe la ora trei și, după ce închise ușa în urma ultimului musafir, Alannah porni să-și caute mama. În schimb, își găsi numai sora, care tocmai ieșea din dormitorul mare. Când o văzu, Trina duse un deget la buze.

– O doare capul, șopti ea.

Alannah încuviință cu un gest istovit. Pentru Rose, orice petrecere se termina cu o migrenă. Până a doua zi avea să-i treacă, mama ei urmând să fie din nou veselă și plină de viață. Iar până atunci îi era imposibil să-i ceară explicații despre apariția lui Nicholas Challoner.

După ce-i ură noapte bună surorii sale, Alannah urcă în camera ei, se dezbrăcă, se demachie și căzu în pat, adormind ca lovită-n cap.

Conform așteptărilor, a doua zi dimineața Rose era veselă ca de obicei. Îi răspunse lui Alannah la toate întrebările, cu o sinceritate răbdătoare.

– Da, imediat ce te-am văzut mi-am dat seama că ar fi trebuit să-ți spun că-l invitasem, dar la momentul respectiv mi s-a părut cea mai înțeleaptă decizie, draga mea. M-am gândit că te-ar fi neliniștit, stricându-ți petrecerea.

Alannah își masă fruntea, încercând să-și destindă mușchii încordați.

– Dar de ce l-ai invitat? Cât de bine îl cunoști?

– A, destul de bine, răspunse mama ei, sorbind din cafea. După accident, am păstrat legătura. Și avea interese de afaceri în aceleași domenii cu tatăl tău. De când a murit Holt, s-a purtat foarte frumos cu mine.

Se lăsă tăcerea. Degetul îngust al lui Rose, cu unghia perfect lăcuită, urmărea modelul de pe porțelan.

– Cât de frumos? întrebă Alannah.

– Foarte frumos, repetă Rose, cu o privire scurtă spre ea. Știu că pare cam... dur, dar e un om foarte bun.

– Bun?

Alannah se gândi la cele trei dansuri pe care trebuise să le îndure în brațele lui, la ușurința disprețuitoare cu care conversase Nicholas Challoner nimicuri după primul dans, și nu-și mai putu stăpâni nota neîncrezătoare din voce.

– Bun...?

– Da, bun, repetă ferm mama ei, punându-și ceașca de cafea la loc pe farfurioară. Și-acum, hai să facem ordine, da? Casa asta miroase ca o tavernă!

Nu era adevărat, desigur. Cei de la firma de aprovizionare strânseseră totul, lăsând locuința imaculată, dar Rose, cu pedanteria ei maniacală, nu fu mulțumită decât după prânz, când totul ajunse să arate așa cum voia ea.

Trina plecă să-și petreacă restul după-amiezii la o prietenă, iar Rose se retrase să se odihnească, lăsând-o pe Alannah, agitată și încă încordată, să se plimbe prin grădină, dorindu-și din tot sufletul ca David să nu fi trebuit să-și însoțească profesorul la întâlnirea cu un demnitar venit în oraș.

Era o zi senină și caldă, iar în lumina soarelui temerile din noaptea trecută păreau fanteziile unei minți înfierbântate. Desigur, Nicholas Challoner nu reprezenta nici un pericol! Ar fi fost imposibil să fie vreodată prieteni, dar probabil că Alannah suferea într-adevăr efectele întârziate ale decalajului orar, pentru a-și imagina că erau dușmani de moarte.

Tocmai ajunsese la această concluzie liniștitoare, când se opri, descoperind copleșită că pașii o purtaseră până în locul unde se repezise în fața lui Ngaire

Challoner, cu trei ani în urmă. Enormul rododendron care o ascunsese atât de bine era tot acolo. Alannah păși orbită pe carosabil, apoi scoase un țipăt, sărind înapoi între ramuri, când la câțiva centimetri de ea frână brusc o mașină cât toate zilele.

Înjurând, șoferul deschise portiera, se repezi la ea și o apucă de brațe, începând s-o zgâlțâie până când Alannah se moleși complet, abia reușind să-și acopere gura pentru a nu mai țipa.

– Încerci a doua oară aceeași figură? întrebă el furios. Ghinion, Alannah, eu n-am inima atât de slabă încât să m-arunc în prăpastie numai din milă pentru o fetișcană smintită! Și termină naibii cu scandalul ăsta!

Un moment, Alannah crezu că avea să leșine. Lumea se șterse dinaintea ochilor ei, înghițită de beznă, iar în urechi i se porni un țiuit îngrozitor. Un nou strigăt o făcu să tremure de groază, după care o pereche de brațe puternice o ridicară, aruncând-o cu totul în mașină, iar aceasta porni din loc.

Capitolul 3

Cu ochii strâns închiși, Alannah făcu un efort enorm de voință pentru a-și stăpâni tremurul ce-i zguduia tot trupul. Rămase inertă pe scaun, în timp ca mașina ocolea proprietatea, pentru a ajunge sub copertina de la intrare.

– Coboară, îi ordonă el.

Alannah se supuse. Obișnuitul ei spirit de independență se risipise complet, sub efectul apariției lui.

Dar Nicholas n-o conduse în casă; strângând-o cu putere de braț, o împinse spre un mic pavilion de vară.

Până ajunseră acolo, Alannah își mai recăpătă întrucâtva calmul. Își smuci brațul, încercând să se elibereze. Dar degetele lui o strânseră cu cruzime, în timp ce Challoner o așeza cu forța pe bancheta îngustă de lângă perete.

– Ții cu tot dinadinsul să te sinucizi chiar în locul ăla? o întrebă el brutal.

Alannah tresări, dominată de chipul lui pe care nu se citea nici o emoție.

– O, Doamne, ce tare m-ai speriat! șopti ea cu voce răgușită.

– Se vede. Unde-i maică-ta?

– Doarme.

Ochii lui verzi și înghețați îi cutreierară fața.

– N-ar strica să te odihnești și tu, după cum arăți. Ai stat până târziu cu prietenul tău?

În ochii lui Alannah scăpărară două luminițe sfidătoare.

– Nu te privește, replică ea încet, provocator.

Pe buzele lui Nicholas apăru un zâmbet plin de ură.

– Nu zău...? Mda, poate că ai dreptate. Ia spune-mi, Alannah Finderne, cât de mult ții la mama ta?

Alannah rămase mută de uimire. Se holbă la el, cu gura întredeschisă.

– Ce-ai spus...?

– Ce-ai auzit. Când ne-am întâlnit prima dată, am avut impresia că erai o fată de bani gata. Totuși, după ce te-am văzut aseară, am început să mă întreb dacă această primă impresie n-o fi cumva cam simplistă. Îți iubești mult mama, cred.

Alannah înghiți în sec, neînțelegând inimic. Răspunse aproape pe negândite:

– Sigur că da... Vreau să zic... Sigur c-o iubesc!

– Lasă că nimic nu-i "sigur" când e vorba de așa ceva! replică Nicholas cu un cinism atât de profund, încât Alannah tresări. Iubirea filială nu crește chiar pe marginea drumurilor. Dar Trina? Pentru ea ce sentimente ai? Mă aștept la o anumită rivalitate, ca între surori; la urma urmei, încă de pe-acum arată mai bine decât tine și promite să devină o mare frumusețe. Ești invidioasă pe ea? Geloasă, poate?

– Ai înnebunit! declară Alannah cu atâta convingere, încât Nicholas începu să râdă încet, sincer amuzat.

Apoi, amuzamentul i se șterse de pe chip. În ochii lui verzi se aprinse o lumină atât de intensă, încât Alannah își ținu respirația, tulburată.

– N-am înnebunit deloc... murmură el, vorbind parcă de unul singur, după care continuă: Alannah, ia spune-mi, ce ai fi în stare să faci pentru mama și sora ta?

– De ce mă întrebi asta?

Nicholas o apucă de braț. Sub degetele lui puternice, pielea lui Alannah se încreți și o lâncezeală stranie îi îngreună membrele. Se smulse și făcu un pas înapoi, refuzând să-l mai privească, dar atât de conștientă de prezența lui încât o simțea până-n măduva oaselor.

– Din câte mi-a spus mama ta, ai fost surprinsă că a putut da o petrecere atât de mare, spuse el, pe un ton înfricoșător de calm și inexpresiv.

În ciuda hotărârii ei de a nu-l mai privi, această neplăcută aluzie la o tot atât de deranjantă intimitate între el și Rose făcu ochii lui Alannah să săgeteze în sus. Întâlnindu-i privirea enigmatice, îl întrebă cu asprime:

– Și cu ce te privește asta pe dumneata? Ce vrei de la mine, domnule Challoner? De ce mă chinuiești așa?

– Te chinuiesc?

Alannah refuză să mai vorbească, așteptându-l să continue. Iar Nicholas nu întârzie s-o facă, liniștit și cursiv ca și cum ar fi comentat vremea.

– Îmi stârnești curiozitatea, spuse el. Am venit să văd dacă adolescenta îmbufnată pe care mi-o aminteam s-a schimbat în vreun fel.

– Și?

– Și nu s-a schimbat prea mult. Anii te-au transformat într-o tânără dezirabilă. Pari să ai mai multe de spus. Și continui să sari în fața mașinilor.

Iritată, Alannah sări în picioare, ridicând o mână. Nicholas nu spuse nimic, dar pe chipul lui apăru o expresie care o zgudui și o intimidă, dezmeticind-o.

În clipa aceea, din casă se auzi vocea lui Rose. Alannah o luă la fugă într-acolo ca și cum ar fi chemat-o îngerul păzitor.

Rose o trimise să pună ceaiul la fiert. Nu peste mult Nicholas Challoner plecă și, în curând, sosi David.

– Am o veste extraordinară! anunță el expansiv, imediat ce intră pe ușă.

– S-auzim! se bucură Alannah, însuflețită de prezența lui.

– Ei bine, vipul ăsta pe care l-am cunoscut azi are în buzunar o bursă! I s-a cerut să recomande un tânăr pentru un loc din America și, după ce a discutat cu doctorul James, m-a ales pe mine!

Alannah se repezi să-l îmbrățișeze.

– E minunat! O meriți cu prisosință! Unde vei pleca?

– La Los Angeles. Voi face un stagiu de cursuri la universitatea de-acolo, dar îmi voi petrece cea mai mare parte a timpului într-un laborator de cea mai bună calitate!

Deși era fericită pentru el, Alannah simți un fior de neliniște. Nu-l luă în seamă, întrebând în schimb:

– Și cât vei lipsi?

– Doi ani.

Un moment, emoția lui David se risipi, în timp ce-i privea expresia stăpânită.

– Alannah... începu el, dar îl întrerupse vocea entuziastă a lui Rose:

– Doi ani trec cât ai clipi! Dragul meu David, bursa asta ți se cuvine, de când te știu ai muncit ca un sclav!

În privirea ei fermă se citea un avertisment clar. Deși îi venea să se revolte, Alannah știa că mama ei avea dreptate. Nu trebuia să strice bucuria acelui noroc neașteptat.

O cuprinse un val de afecțiune. Fără să-i mai pese de prezența mamei sale, îl sărută pe David pe obraz, apoi își continuară conversația.

Când sosi acasă și află vestea, Trina izbucni în lacrimi, spre surprinderea tuturor. Numai David avu atâta prezență de spirit încât s-o îmbrățișeze, murmurându-i cuvinte de consolare.

– Sunt o pr-pr-proastă! suspină Trina, ștergându-se la ochi cu batista lui. Când s-a întors Alannah, am crezut că totul v-va fi la fel ca î-î-înainte, dar acum pleacă și David și ni-nimic n-o să mai fie cum a fo-fo-fost!

Toți începură s-o îmbrățișeze și s-o sărute, apoi David și Rose plecară să aducă o sticlă de șampanie rămasă din seara trecută, în timp ce Alannah continua s-o consoleze.

– Nu mă lua în seamă, spuse Trina, trăgându-și nasul. Dacă mă mai compătimiți mult, iar am să-ncep să bâzâi. Cum poți fi atât de calmă, când știi că n-ai să-l mai vezi timp de doi ani?

– Încă nu și-a făcut efectul, îi mărturisi Alannah. Numai să nu fii surprinsă dacă la noapte vei auzi un plâns cu sughițuri!

Înghițind un nod, Trina spuse:

– Cât te mai iubesc, Ally!

Și o îmbrățișă strâns, în timp ce Rose și David reveaneau victorioși cu șampania.

David plecă o săptămână mai târziu, făgăduind să scrie, dar fără a face nici un efort de a oficializa acordul lor încă neexprimat. Alannah îl conduse la aeroport, palidă dar fără să plângă, după care părinții lui și Rose o duseră la un restaurant din oraș.

În timpul mesei, Alannah își dădu seama că o privea cineva. La început nu-l recunoscu, dar când respectivul ridică paharul, într-un gest ironic de salut, simți că i se scurgea tot sângele din obraji.

Ce căuta Nicholas Challoner acolo? Sediul lui se afla la Auckland, pe North Island. Ce-l putuse reține atâta timp în Christchurch?

În timp ce prin minte i se succedau toate aceste întrebări, Alannah se străduí să mănânce, participând coerent la conversație. Dar numai cu un succes parțial, căci nu peste mult Nicholas se ridică de la masă și străbătu salonul spre masa lor.

Rose îl observă prima și îl salută cu căldură:

– Nick, dragul meu! Îi cunoști, desigur, pe domnul și doamna Opie, părinții lui David. Tocmai a plecat în America, l-am condus la aeroport.

Nicholas răspunse politicos, cu un farmec care-i impresionă pe soții Opie. Alannah stătea pe scaun înțepată, jucându-se cu ceașca de cafea, încercând să nu atragă atenția. În cele din urmă, însă, ochii aceia verzi se întoarseră și spre fața ei cu trăsături delicate.

– Pari deprimată, Alannah, observă el. N-ai vrea să mă însoțești în după-amiaza asta? Merg în vizită la niște prieteni.

– Excelentă idee! se repezi Rose, cu o bunăvoință ostentativă. Iubito, du-te cu Nick. Altfel, ai să-ți rumegi amarul toată ziua.

Alannah ridică genele. Își dădea seama că era manipulată – încet, inexorabil. Instinctul îi spunea că degeaba ar fi așteptat ajutorul mamei sale.

– Foarte bine, răspunse ea cu voce slabă și inexpresivă.

Prietenii lui Nicholas erau agreabili, proprietarii unei crescătorii de oi pe Bank's Peninsula, acea protuberanță uriașă formată de vulcani în preistorie, contrastând izbitor cu câmpiile întinse dintre ea și Alpii Sudici. În mod normal, Alannah s-ar fi simțit bine în compania lor. Se vedea clar că țineau la Nick Challoner, dar erau și impresionați de el, iar când le-o prezentă amândoi recunoscură numele, deși nu făcură nici un comentrariu.

Alannah și Nick rămaseră la ei timp de două ore. Seara, Nick o aduse cu mașina acasă și o însoți până înăuntru.

– Rose nu-i aici, spuse încet Alannah.

– Știu, răspunse el, cu un zâmbet rece. A spus ceva de o paradă a modei. Nu te interesează moda, Alannah?

– Azi nu.

– Preferi să plângi după prietenul tău?

Alannah își mușcă buzele, în timp ce-l conducea în salon.

– Nu vrei să iei loc? Să te servesc cu ceva de băut...?

– Atât de curând după acel incredibil ceai de după-amiază?

Nick o așteptă să se așeze și ea, înainte de a se instala chiar în fața ei.

– Ce dorești? întrebă Alannah, răspicat.

– Pe tine.

În mod surprinzător, acest răspuns scurt nu o uimi, dar unghiile i se înfipseră dureros în palme.

– În ce sens? întrebă ea, cu voce surdă.

– De soție.

De astă dată, ochii i se repeziră spre chipul lui. Expresia nu i se schimbase. Trăsăturile acelea armonioase și aspre păreau sculptate în granit. Involuntar, Alannah se cutremură.

– În locul celei pe care am ucis-o?

– Exact.

Cum ea nu răspunse nimic, Nick continuă:

– Și mai vreau să-mi dăruiești și un copil în locul celui pe care l-ai omorât.

Cu multă grijă, Alannah își descleștă degetele. Unghiile îi lăsaseră în palme mici semiluni palide, care începură să se umple de sânge sub ochii ei.

Pe consolă, ceasul ticăia liniștit, cu sunetul acela familiar pe care-l cunoștea din copilărie. Era o proastă să se lase paralizată așa de teamă. Doar n-o putea lua în căsătorie cu de-a sila!

I-o și spuse.

Trecu un moment până când Nick îi răspunse:

– Ba pot, Alannah. Chiar crezi că-ți așteptam acordul? Mi-a fost de ajuns să văd cum te uitai la David Opie și m-am lămurit. Numai că, vezi tu, eu nu cred în eșecuri.

– Și l-ai înlăturat.

Nick dădu din cap, privind-o pe sub pleoapele grele, pe jumătate coborâte.

– Mă întrebam peste cât timp aveai să-ți dai seama.

Groaza o înhăță de gât cu gheare reci ca gheața. Instinctiv, Alannah ridică mâna, ca pentru a se elibera.

– Și mama mea?

– Rose? zâmbi Nick, cu o expresie deloc plăcută. Când a murit tatăl tău, investițiile lui ajunseseră într-o situație foarte periculoasă. Mama ta mi-a fost recunoscătoare pentru sfaturile... și ajutoarele pe care i le-am dat. Iar dacă acele ajutoare ar fi retrase...

Nu mai continuă. Nici nu era nevoie.

– De ce?

Când Nick nu răspunse, Alannah continuă în șoaptă:

– De ce tocmai eu? Doar am... am venit să-ți spun că-mi părea rău... fusese un accident...

– Și ți-aș fi acceptat scuzele, oricât de convenționale erau, dacă nu te auzeam izbucnind în râs imediat ce ai ieșit pe ușă.

Unda de furie feroce din glasul lui aspru o făcu să ridice capul, dar Nick se mișcă mai repede, cu iuțeala unui animal de pradă. Înainte ca Alannah să se poată apăra, mâna lui o înșfăcă de ceafă, trăgându-i capul pe spate pentru a-i dezvălui fața și curba delicată a gâtului.

– A fost un râs nervos, bâigui ea, umezindu-și buzele. Obișnuiam să... chicotesc... ori de câte ori...

– Gura!

Degetele lui Nick se strânseră sălbatic sub șuvițele de păr, făcând să i se umple ochii de lacrimi.

– Mi-am iubit soția, continuă el, palid. Iar tu ai omorât-o, pe ea și copilul pe care-l purta în trup. Îmi ești datoare, Alannah, și pentru prima oară în viața ta vei plăti. Nu-ți va fi prea greu. N-am nevoie de afecțiune sau prietenie. Nu doresc decât să-ți folosesc trupul, și am s-o fac.

Ca și cum atingerea ei l-ar fi contaminat cu o boală, Nick își smulse mâna din părul mătăsos, frecându-și-o

cu cealaltă. Un mușchi îi palpita pe obrazul înroșit. O privea ca pe cea mai josnică jivină de pe Pământ, cu un dispreț înghețat.

Dar Alannah se ridicase și ea în picioare, uitând de orice spaimă, pradă unui torent de furie.

– Porc îngâmfat ce ești! scuipă ea. Găsește-ți altă iapă de prăsilă ca să-ți poarte copiii! A dracului să fiu dacă am s-accept! E obscen!

– Poate.

Nick părea din nou stăpân pe sine. Vorbea tărăgănat, respirând mai rar.

– Obscenitatea e numai în ochiul celui care privește. Eu te găsesc demnă de amor, Alannah, și puțin îmi pasă dacă-ți convine sau nu să-mi concepi copiii. Vei concepe de-atâtea ori de câte ori vreau eu. Cât despre povestea cu dracul – ei bine, fii sigură că dracu' o să te ia dacă n-o faci. Și nu numai pe tine, drăguță, ci și pe Rose cea naivă, și pe Trina. Ca să nu mai pomenim de iubițelu'.

Alannah îi întorsese spatele, căutând să-și regăsească autocontrolul, dar ultimele lui cuvinte, rostite pe cel mai amenințător ton cu putință, o făcură să se răsucească în loc, cu o expresie deznădăjduită.

– Ce... ce vrei să spui...?

– Toată ideea cu bursa a fost ca să-l dau la o parte din drum. Dacă nu e cazul, atunci nu văd nici un motiv

de a-mi cheltui banii pentru a-i oferi ceea ce-și dorește.

– Pe mine mă dorește! replică Alannah cu aprindere, făcând un pas spre el.

– Ba mai mult își dorește bursa. Putea să se însoare cu tine și să te ia cu el. De ce n-a făcut-o?

Alannah se repezi la Nick, cu degetele încârligate, hotărâtă să-i scoată ochii. I se urcase sângele la cap; când o prinse de încheieturi, începu să se zbată orbește, reușind să-i înfigă o unghie în obraz. Dar mâinile lui erau necruțătoare, zgâlțâind-o până se moleși complet, cu ochii chinuiți îndreptați spre chipul lui.

– N-am să te iert niciodată, șopti ea, pe tonul unui jurământ solemn. Niciodată n-am să te iert, câte zile oi avea!

La auzul acestor cuvinte, Nick își dezgoli dinții.

– Niciodată e cam multișor, pisică sălbatică ce ești...

Un sunet îl făcu să întoarcă spre ușă capul.

– Asta trebuie să fie Rose. Remarcabilă femeie, mama ta – de o punctualitate fără greș. Sper să ai și tu aceleași calități.

Sensul cuvintelor lui o făcu pe Alannah să se înroșească. Îi sugera că o disprețuia pe Rose la fel de mult pe cât îi ura fiica și că amândouă meritau cu vârf și îndesat tot ce putea fi mai rău în viață.

– Și dacă nu mă mărit cu tine ce-ai să faci? întrebă ea în șoaptă, pe când mașina mamei sale intra în garaj.

– Am să vă arunc pe toți în mizerie. Gata cu facultatea de medicină pentru Trina, la muncă – unde-o avea norocul s-o primească! Tot ce-aveți se va duce pe plata datoriilor.

Privirea lui rece cutreieră camera, cu colecția de antichități dragi.

– Nu vă vor rămâne destui bani ca să vă cumpărați o casă, oricât de mică, nici în cel mai sărăcăcios cartier al orașului.

În timp ce pașii ușori ai lui Rose se apropiau pe culoar, Alannah spuse cu voce stinsă:

– Prea bine, atunci. Ai toate atuurile.

– Știam.

Expresia ei distrusă îl făcu să zâmbească. O luă de umeri, trăgând-o inexorabil spre el.

– Deci, hai să pecetluim învoiala așa cum se obișnuiește, bine?

Astfel că Rose, intrând în cameră, îi văzu strâns îmbrățișați, cu gura lui Nick lipită de a fiicei sale. Dacă observă că Alannah nu reacționa în nici un fel, nu spuse nimic – nici atunci și nici mai târziu.

– Știam eu că n-ai să regreți! răspunse ea în aceeași seară, când Alannah îi aduse la cunoștință hotărârea pe care o luase. E un gentleman desăvârșit și, deși sună cam materialist, va fi exact genul de căsătorie pe care ți-o doream. Va avea grijă de tine toată viața,

niciodată nu-ți vei face probleme cu banii. Și, apropo, Alannah, să știi că el ți-a plătit școala din Elveția!

Alannah nu era surprinsă. Tot ceea ce aflase în ziua aceea o convinsese că Nicholas Challoner urzea de ani de zile o plasă în jurul familiei Finderne – de când murise soția lui.

– Și cred că tot el va finanța și studiile de medicină ale Trinei.

– Păi, da... Și taxele de la St Hilda's... continuă Rose, cam încurcată. S-a oferit să ne ajute, iar Trina ar fi fost atât de nefericită dacă o retrăgeam din școală... Se descurca de minune acolo.

Trina, însă, fu aceea care puse degetul pe punctul cel mai dureros. Seara, la culcare, o urmă pe Alannah în camera ei pentru a o întreba fără nici un preambul:

– Și David?

Alannah își scoase rochia peste cap, fără să-și privească sora.

– Ce-i cu el?

Privind-o grav, Trina se așeză pe pat.

– Nu face pe proasta, Alannah! David crede că te vei mărita cu el, nu cu Nick Challoner!

– N-am spus nimic, n-am hotărât nimic, replică scurt Alannah, studiindu-și cu atenție fața în oglindă.

– Parcă era nevoie să spuneți ceva? i-o întoarse Trina. Îl iubești, te iubește și el. Nu-ncerca să mă minți, Alannah, v-am văzut la petrecere – sărea în ochi! Pentru bani o faci, Ally?

– Nu.

Trina, însă, clătină din cap.

– Lasă că știu eu... Nici măcar nu-l cunoști pe domnul Challoner. Știi, Ally... nu trebuie neapărat să urmez medicina...

O durea să-și mintă sora, să-i vadă disprețul din privire, în timp ce încerca s-o convingă că Nicholas Challoner era ceea ce-și dorea ea de la viață.

– Dacă nu pentru noi, atunci pentru tine îți dorești banii, conchise Trina, când Alannah termină cu explicațiile. E putred de bogat, nu?

– Așa se pare.

Trina dădu din cap.

– Și David? Lui ce-ai să-i spui?

– Am să-i scriu mâine.

– Va fi distrus.

Alannah își mișcă mecanic buzele, încercând să imite un zâmbet.

– Ba nu, va fi atât de fericit că s-a ivit șansa asta, încât... încât va trece curând peste starea de șoc.

Încruntată, Trina tăcu un moment, apoi reluă, insistent:

– Ally, David te iubește. Dintotdeauna te-a iubit! Tot anul trecut nu s-a întâlnit cu nici o fată și... Ally...

– Îi pledezi atât de convingător cauza, încât oricine ar crede că tu ai fi iubita lui, nu eu! o întrerupse cu asprime Alannah.

Roșind încurcată, Trina îi susținu privirea.

– Îl iubesc de când eram mică, recunoscu ea. Dar asta n-are nici o importanță. Ally, nu te mărita cu Nick Challoner numai pentru că e bogat! Mă sperie – e atât de rece și închis în sine! Chiar și când zâmbește, ochii îi rămân de gheață.

– Pocnește de sex-appeal, replică Alannah indiferentă. Nu-ți face griji pentru mine, Trina. De ce nu te gândești mai bine la David? Ți-l pasez ție dacă vrei, cu cele mai sincere urări de bine. Cel mai bine e ca totul să rămână în familie, nu? Frumos, decent, civilizat...

Și, ridicând din umeri, îi întoarse spatele torționarei sale, cu o privire mată, stinsă.

– Sunt frântă de oboseală, Trina. Am avut o zi atât de agitată...

– Nici nu mă mir! ripostă sora ei. Nu oricând ți se întâmplă să-i dai papucii iubitului și-n aceeași zi să te logodești cu altul! Noapte bună!

După plecarea ei, Alannah rămase mult timp cu privirea spre ușă, încercând să înțeleagă ceva din toate cele întâmplate. Însă n-avea nici un rost. Cu mișcări amorțite, se culcă și zăcu trează ore în șir, privind în gol.

Capitolul 4

S-au căsătorit peste zece zile. O nuntă foarte discretă, la oficiul stării civile, în prezența lui Rose, a Trinei și a soților Richmond, cei doi la care fuseseră în vizită.

Între timp, Alannah îl văzuse foarte puțin pe Nicholas. Acesta fusese în nord, probabil ca să facă pregătiri pentru sosirea ei în casă, întorcându-se la Christchurch doar cu două zile înainte de cununie.

Alannah se întreba dacă Nicholas avea să schițeze măcar un gest convențional ca proaspăt soț, dar cu excepția cinei oferite nuntașilor la un restaurant foarte scump Nick nu făcu nici un efort în acest sens. Nici măcar nu încercă să rămână câteva minute singur cu ea. Mai rar o asemenea lipsă totală de interes...!

Dar era mai bine așa. Alannah nu vărsase nici o lacrimă după toate speranțele ei spulberate. Fata plină

de viață dinainte dispăruse, zidită într-o temniță de gheață. Nu-i trecea prin minte că se afla într-o stare de șoc, nici că Nicholas știa acest lucru. Nu-și dădea seama nici măcar că o asemenea atitudine nu putea să dureze. Numai când Nick îi puse pe deget un splendid inel cu safir simți ceva – o tresărire.

În timpul nunții fu palidă dar calmă, iar când sosi momentul să plece, după mica sărbătorire de-acasă, lăsă jos paharul de șampanie neatins și se întoarse spre mama ei, care o îmbrățișă înlăcrimată. La fel ca atâtea alte persoane egoiste, Rose era extrem de sentimentală.

Trina o privi lung, înainte de a-i șopti:

– Să fii fericită, Ally.

Și o sărută pe obraz.

– Alannah.

Auzind chemarea calmă a soțului ei, Alannah mai atinse o ultimă dată mâna surorii sale, cu un deget tremurător, înainte de a-și lua rămas bun de la soții Richmond.

Mașina lui Nicholas îi aștepta afară. Alannah mai privi o singură dată fațada elegantă a casei, apoi strânse buzele și așteptă ca Nick să închidă portiera. Când mașina plecă, nu mai aruncă nici o privire în urmă.

În timp ce treceau prin oraș, Nicholas spuse:

– Avionul decolează peste o jumătate de oră. N-ai nevoie de nimic?

– Nu, mulțumesc.

– Nu ești curioasă să știi unde mergem?

– Deloc, răspunse ea rece, închizând ochii, cu capul rezemat de tetieră.

În avion, Nicholas deschise o servietă, începând să lucreze la niște hârtii. Alannah încercă să adoarmă. Nopțile din ultima săptămână nu fuseseră tocmai prielnice pentru odihnă. Nu peste mult, murmurul turboreactoarelor începu s-o calmeze și se cufundă tot mai adânc în fotoliu...

Se trezi după un timp nedefinit, tresărind, sub atingerea mâinilor lui.

– Ce...?

– Centura, răspunse laconic Nicholas, încheindu-i-o.

Așa cum se așteptase, destinația lor era Aeroportul Mangere din Auckland. După ce li se luară bagajele, Nicholas o conduse în parcare, unde aștepta un enorm Mercedes-Benz.

În noaptea aceea urma să devină soția lui Nick Challoner, silită să îndure intimități pe care în brațele lui David și le imaginase numai. Coborând ochii spre mâinile de pe volan, și le imagină pe pielea ei, crude și persistente, și se cutremură, mușcându-și buzele pentru a le opri tremurul nervos.

Farurile luminau copaci și râpe roșcate, pe serpentinele unei șosele în pantă. După un timp, terenul redeveni orizontal, șoseaua trecând printre ocoluri pentru cai și vite, până când mașina ajunse într-o curte enormă, înconjurată cu ziduri de cărămidă. Nicholas apăsă pe un buton, pentru a ridica ușa garajului.

– Bine ai venit la Puhinui, îi ură el cu o insolență rece, aplecându-se să-i deschidă portiera.

Alannah simți un fior pe șira spinării. Așteptă să se aprindă luminile de-afară, apoi coborî din mașină.

Îl găsi pe Nicholas, plictisit și totuși nerăbdător, în fața unei uși. La vederea ei, dădu s-o ia în brațe, cu un zâmbet rece.

– Să respectăm tradiția...

– Nu te deranja! se răsti Alannah, ferindu-se.

Nicholas ridică din umeri și îi deschise ușa să intre.

– Presupun că vrei să te speli. Pe-aici.

Casa era modernă, cu pereți albi și pardoseli de cărămidă, foarte sofisticată și în același timp primitoare. Oare era opera lui Ngaire Challoner?

Dormitorul imens era dominat de un pat uriaș cu baldachin și perdele roz, din același material cu tapetul și draperiile. Un covor într-o nuanță mai închisă mângâie picioarele șovăielnice ale noii-sosite.

– Baia e dincolo de ușa din mijloc, arătă Nicholas spre trei uși ascusne parțial în spatele unui paravan cu încrustații delicate. Vrei să faci un duș?

– Da, mulțumesc, își auzi Alannah propria voce răspunzând, subțiată și lipsită de emoție. Dacă pui geanta aia undeva... îți mulțumesc.

Nicholas o privi cum își scotea, la nimereală, primul articol de îmbrăcăminte cu care să se schimbe pentru casă. Înălță sprâncenele, sarcastic.

– Nimic provocator? întrebă el. Vom fi absolut singuri, să știi.

Alannah se opri.

– Așa ceva vrei să port? Cred că mama mea mi-a cumpărat vreo două... Dacă sunt necesare ca să-ți stimuleze poftele, atunci mă voi conforma, desigur.

Nicholas râse încet, fără haz.

– Nu, scumpa mea soție, n-am nevoie de asemenea provocări ostentative. Mi-e de ajuns felul cum arăți. Dar, da, mi-ar face plăcere să porți ceva cu un aspect mai nupțial.

După o scurtă căutare, Alannah descoperi halatul apetisant, cu cămașă de noapte, pe care i-l cumpărase mama ei – numai mătase și dantele de un alb pur, feciorelnic. Simți privirea lui Nicholas, dură ca diamantul, lipsită de cea mai mică afecțiune.

Spre surprinderea ei, o lăsă să facă duș în liniște. Când se întoarse, îl găsi lângă fereastră, uitându-se afară în noapte. Nicholas o măsură cu privirea lung, insolent, apoi spuse cu o asprime surprinzătoare în glas.

– Acum voi face și eu duș. Ușa alăturată e de la camera ta de toaletă.

După ce-și făcu dușul, Nicholas apăru îmbrăcat într-o cămașă de mătase neagră și pantaloni strâmți, de aceeași culoare. Alannah se întrebă dacă intenționat alesese culoarea morții și a doliului.

Cu glas foarte scăzut, o chemă:

– Vino aici.

Greața care o amenințase toată ziua i se ridică în gât, dar Alannah porni spre el, lăsându-l să ridice o mână și s-o prindă de bărbie. Nicholas părea obosit, cu oasele structurate aristocratic reliefându-i-se pe sub pielea oacheșă.

– Nu e nevoie să se întâmple așa, spuse el dintr-o dată, pe neașteptate.

Cu toată răceala de care era în stare, Alannah răspunse:

– Ba da, e mai bine. Nu-ți face griji, n-am să mă împotrivesc nici n-am să țip sau să fac alte prostii. Ai plătit pentru mine și știu cât de scump a fost prețul. Voi fi o soție supusă. Dar nimic mai mult.

Își înălță genele, dezvăluindu-și văpaia de ură din ochii albaștri, iar Nicholas râse cu o expresie demonică, răspunzând cu glas îngroșat.

– Așa să fie, frumoasa mea. Hai să vedem dacă prețul a meritat, bine?

Și o trase brutal spre el.

Alannah nu dormise nici o clipă. Zăcea în pat, atât de nemișcată încât o durea tot trupul, înțepenit, în timp ce prin minte i se învolburau crâmpeie de gânduri hidoase. Nu se auzea decât respirația lui Nicholas, alături, regulată și liniștită. Alannah se strâmba, cu stomacul întorcându-i-se pe dos.

În cele din urmă nu se mai putu stăpâni și coborî încet din pat. Abia reuși să ajungă până la baie.

După un acces de vomă sfâșietoare, se rezemă vlăguită de perete, așteptând să i se calmeze respirația. Apoi se spălă pe dinți și pe față. În timp ce-și săpunea trupul maltratat, relaxându-se sub jeturile fierbinți ale dușului, își spuse cu fatalism: Ei bine, asta a fost. Niciodată nu va mai fi la fel de rău.

Și, nu peste mult: Poate că sunt gravidă deja și nu va mai fi nevoie – niciodată...

Ceea ce i se întâmplase nu se putea numi dragoste. Nicholas o posedase numai cu dorința propriei lui satisfacții, folosind-o brutal și abil, ca un maestru desăvârșit în arta seducției. Căci fusese, într-adevăr, un fel de seducție. Violența lui pătimașă, în locul indiferenței la care se așteptase, o surprinsese total.

Conform promisiunii, Alannah nu se opusese, dar pasivitatea ei disprețuitoare îl făcuse să murmure furios:

– Până acum, Alannah, mă coști peste măsură de scump. Va fi interesant să vedem dacă poți rămâne mult timp așa.

Disperată, era nevoită să recunoască faptul că dincolo de ura instinctivă la adresa lui se simțeau alte instincte, mai profunde și mai puternice. Nu-l primise în inima ei, dar Nicholas avea toate cheile reacțiilor fizice ale trupului.

Și o știa și el. Alannah se așteptase la o atitudine triumfală, dar Nicholas rămăsese surprinzător de blând, în tot timpul cât o mângâia, o explora și o descoperea.

O, Doamne, ajută-mă să fi rămas însărcinată! se rugă ea, revenind în dormitor.

Dar, de îndată ce se culcă la loc, încremeni, căci Nicholas se întoarse spre ea, murmurând ceva în somn, și o cuprinse cu un braț, trăgând-o la piept. Alannah rămase nemișcată, așteptându-l să-și schimbe poziția, dar respirația care-i adia prin păr redeveni curând regulată, făcând-o și pe ea să se relaxeze.

Când se trezi era singură. Câteva minute rămase privind cu ochi nedumeriți modelele roz și albe ale baldachinului, până-și aminti unde se afla.

Era trecut de ora nouă, iar cineva trăsese draperiile de la o fereastră, dezvăluind o ușă glisantă cu geam.

Alannah se ridică, încercând să vadă cum era vremea, apoi strălucirea soarelui de afară o atrase spre ușa culisantă.

Văzu o terasă mică, pavată cu cărămizi și năpădită de plante agățătoare înflorite. Dincolo de balustradă scânteiau apele albastre ale unui estuar. Construită în vârful unui mic promontoriu, casa domina o colină verde, cu pante abrupte. O briză capricioasă fremăta prin coroanele copacilor care înconjurau capul, bătrâni și noduroși, gesticulând maiestuos cu ramurile groase spre ape și cer.

– Văd că în dimineața asta ești mai bine dispusă.

Glasul lui Nicholas o întrerupse din contemplarea acelei lumi noi pe care i-o dăruise. Alannah încremeni, apoi întoarse capul, spre a-l vedea ieșind din dormitor cu o tavă încărcată.

– E splendid, spuse ea simplu, în timp ce sângele i se scurgea din obraji, lăsând-o palidă și încordată.

– Este.

Nicholas puse tava pe o masă albă de fier forjat, sub o umbrelă, și trase un scaun cu pernă albă cu albastru.

– Stai jos și hai să ne luăm micul dejun.

La vederea lui îi pierise toată pofta de mâncare.

– Nu... mi-e...

– Alannah.

O singură privire fu suficientă pentru a o face să-și coboare genele, așezându-se pe perna moale a scaunului, cu ochii spre tavă.

Îi era greu să înghită când simțea că Nicholas se uita la ea, dar după un timp Alannah descoperi că-i era într-adevăr foame.

– O cafea?

Când ea scutură repede din cap, Nicholas îi ceru:

– Atunci toarnă-mi mie una, te rog.

După ce i-o oferi, Nicholas apucă mâna care-i întindea ceașca și îi privi degetele subțiri și palide.

Pe Alannah o străbătu un val de silă. Abia reuși să nu-și smulgă mâna, zgâriindu-l, pentru a-și lăsa pentru totdeauna amprenta de nește rs a urii pe fața lui.

Gura lui Nicholas se înăspri.

– În regulă, deci mă detești. Nici nu mă așteptam la altceva. Dar nu te obligă nimeni, Alannah. Ai putea alege o viață mult mai plăcută.

Alannah înălță sprâncenele.

– Cu tine aici?

– Da, cu mine aici, răspunse el rezemându-se de spătar, cu o expresie crunt-batjocoritoare. Cu mine nu vei duce niciodată lipsă de bani și e clar că-ți place casa asta. Iar dacă-ți acorzi măcar o mică șansă, s-ar putea să mă placi și pe mine. Nu imediat, preciză el, văzând-o gata să-l contrazică, nu, sunt pregătit să

aștept câteva săptămâni până-ți trec toanele. Dar noaptea asta a dovedit două lucruri. Unu, că încă mai erai fecioară.

Tăcu, însă când Alannah nu schiță nici o intenție de a-l întreba care era al doilea lucru, privindu-l doar cu ochi mari și ostili, continuă:

– Iar celălalt e că nu-ți sunt indiferent.

– Am auzit adesea că atracția fizică n-are de multe ori nici o legătură cu simpatia sau respectul, replică ea, cu aceeași politețe. Acum o cred. Și sunt sigură că ceea ce ai primit de la mine – singurul lucru pe care-l vei primi vreodată de la mine – nu e cu nimic mai presus de lucrul pe care m-ar putea face să-l simt cu oricare alt bărbat tânăr, prezentabil și cu experiență.

– Cum ar fi prietenul tău, de pildă?

Alannah ridică din umeri, deși aluzia o lovise drept în inimă.

– După cum ai descoperit, eram încă virgină. David și cu mine stabiliserăm să așteptăm.

– Norocul tău, replică el zâmbind antipatic. Deci, ești hotărâtă să rămâi necooperantă?

– Ți-am spus încă de aseară ce sunt dispusă să fac. Nu văd nici un motiv de a-ți ușura situația, numai ca să-ți alung posibilele sentimente de vinovăție.

Nicholas se rezemă în scaun, contemplându-i trăsăturile palide cu ochii lui verzi ca gheața.

– Mă cunoști foarte puțin dacă-ți închipui că sufăr de complexe de vinovăție, o informă el onctuos. Dimpotrivă: trufia ta e o adevărată provocare pentru mine. Îmi face o plăcere nespusă să te ating știind că mă urăști pe mine, dar iubești atingerea.

Cu groază, Alannah observă o nerăbdare calculată crispându-i chipul, în timp ce se ridica și venea lângă ea, pentru a-i trece un deget peste pielea gingașă a brațului. Sub ușoara atingere, pulsul ei tresări, iar Nicholas râse, întinzându-i mâna.

– Vino, o chemă el încet. Ai dormit, ai mâncat, ai făcut duș. Restul acestei zile îmi aparține, dulcea mea soție – la fel ca tot restul vieții tale.

Capitolul 5

Când se termină, Alannah rămase cu ochii închiși, respirația sacadată și inima plină de ură. Citise undeva că cea mai mare parte a sexualității subzista în creier. Atâta vreme cât îl ura pe Nicholas, acesta nu-i putea smulge reacția supremă. O luase de lângă iubitul ei, îi răpise virginitatea, îi siluise trupul, dar cât timp îl ura, mai mult de-atât nu-i putea face.

– Uită-te la mine, îi porunci el și, când deschise ochii, Alannah îl văzu râzând, cu un amuzament sardonic pe trăsăturile feței sale chipeșe. Ce nevestică încăpățânată, comentă încet, repezindu-și dintr-o dată buzele, cu poftă, spre sânul ei.

Epuizată, Alannah nu spuse nimic, privindu-i doar cu dușmănie temătoare capul brunet. Din nou...? N-ar fi putut – în nici un caz!

Se părea că nu voia decât s-o chinuiască. După câteva clipe, gura lui întrerupse tortura, cu un oftat.

– Sunt obosit, spuse Nicholas parcă surprins și, spre furia ei neîncrezătoare, adormi, cu fața rezemată peste formele ei moi și trupul prăbușit deasupră-i, inert. Greutatea lui era o povară ciudat de suportabilă.

Cât timp zăcu astfel, comparând nuanțele trupurilor lor, Alannah nu știa. Ultimul ei gând conștient înainte de a o fura și pe ea somnul fu acela că, deși foarte bronzată, pielea lui Nicholas era extrem de fină și netedă.

– Ridică-te, îi ordonă el.

Buimacă, Alannah se săltă într-un cot. Îi era frig, pentru că Nicholas plecase de lângă ea. Tocmai își trăgea pe el pantalonii.

– E trecut de amiază și nu ți-ar strica o plimbare, să-ți mai risipească pânzele de păianjeni din cap.

Alannah clătină din cap.

– Nu mă obliga să te dau jos din pat cu forța, o preveni el încet.

– Nu vreau să merg nicăieri.

Drept răspuns, Nicholas se aplecă și o sărută pe gura sfidătoare, deschizându-i-o cu forța. Apoi îi cuprinse fața revoltată între mâini. Privirile li se ciocniră.

Alannah plecă ochii cea dintâi.

– Așa, spuse el, dând din cap. Fă ce spun eu și ne vom înțelege foarte bine.

– Pe dracu'!

O, cât își mai dorea să-i imite convingerea rece din cuvinte! O înnebunea gândul că în propria ei voce nu se simțea decât sfidare.

Pe chipul lui se ivi cunoscuta expresie batjocoritoare care-i strâmba gura într-un rânjet.

– Punem pariu? Peste cinci ani vei zâmbi rușinată la amintirea acestei risipe de energie.

– Chiar crezi? Înseamnă că nu mă prea cunoști. Sau, poate, principala ta calitate e înfumurarea?

Pregătită să-i înfrunte mânia, Alannah fu surprinsă și iritată de hohotul de râs care-i întâmpină cuvintele.

– Vei avea plăcerea de a descoperi singură, spuse Nicholas, dându-i drumul. Hai, îmbracă-te. Sau vrei să vin iar la tine?

Nerăbdarea cu care Alannah sări din nesuferitul pat era cel puțin comică, dacă nu chiar umilitoare, dar singura reacție a lui Nicholas fu un zâmbet ironic.

De pe terasă, o scară de piatră cobora printre plante tropicale luxuriante spre o pajiște străbătută de o cărare care ajungea pe plajă. Lungă și arcuită, cu nisip bej-trandafiriu, aceasta era mărginită de copaci pohutukawa, dincolo de care pornea o pantă netedă și

abruptă spre culmea colinelor. Apa scânteia jucăuș în soare, vălurindu-se mărunt în estuar, sub văzduhul atât de încremenit încât se putea auzi țiuitul metalic al unei drujbe, undeva departe.

Pe nesimțite, Alannah începu să se înveselească. Acasă, în Christchurch, își luase rămas-bun de la vară, dar aici era destul de cald ca să facă baie în mare.

– Ai în față Golful Hauraki, îi spuse soțul ei. În perioada vacanțelor, ai impresia că fiecare locuitor din Auckland are câte un iaht.

– Ai și tu unul?

Nicholas clătină din cap.

– Îmi place să navighez, dar n-am timp să-mi construiesc un iaht serios.

Cuvintele lui păreau promițătoare. Probabil că expresia feței o dădu de gol, căci Nicholas adăugă tranșant:

– Totuși, am de gând să mai deleg din responsabilități, acum când am o familie căreia să-i pot acorda toată atenția necesară.

Și, luându-i mâna care atârna relaxată pe lângă trup, îi sărută vârfurile degetelor, cu un sarcasm rece în ochi.

Începură să se plimbe tăcuți pe plajă. Devii prea conștientă de bărbatul din el, își spuse Alannah cu

severitate. Nu-i da atenție. Bucură-te de plajă, de peisaj, de mirosul sărat din aer, de țipetele pescărușilor...

Un plescăit neașteptat o făcu să tresară.

– Un pește, o informă laconic Nicholas. Sar din apă destul de des pe-aici.

Bineînțeles, ce altceva ar fi putut să fie?

– Cine îngrijește de casă? întrebă Alannah.

– Menajera noastră se numește Ellen Thurkettle. Locuiește cu soțul ei, într-un apartament din spatele casei. Administratorul fermei stă în căsuța de lângă grajd – se vede de-aici... adăugă el, întorcându-se să-i arate. Acolo e.

Era o casă arătoasă, umbrită de copaci, cu flori roz atârnând de pe un umbrar, deasupra terasei spațioase.

– Cu Ellen nu te poți înțelege prea ușor, reluă el, dar e o femeie integră.

– Calitate care stăpânului ei îi lipsește, replică Alannah cu maliție.

Nicholas zâmbi, deși glasul îi rămase rece.

– Poate, fu el de acord. De ce anume te plângi? Ți-am dat de ales.

– O alegere imposibilă! Știai perfect că eram nevoită să-ți accept pretențiile.

– Din câte-mi amintesc, a fost mai degrabă un petit decât o pretenție.

– Aș fi preferat a doua variantă. Ai profitat de puterea ta ca să-l împingi pe tata într-o situație pe care nu putea s-o evite. Când a murit, i-ai câștigat mamei mele încrederea și ai strâmtorat-o și mai rău. Ai furat și ai de gând să furi în continuare. Mi-ai furat fecioria, intenționezi să-mi furi trupul, pentru a-ți naște copii... viața mi-ai furat-o!

Buclele roșcate îi luciră în soare când își aruncă înapoi capul, susținându-i privirea cu ochi tulburați și disprețuitori.

– Dar nu-mi vei fura niciodată inima, nici mintea. Sunt ale mele și sunt bine păzite. Și nu poți face nimic.

– Nici nu țin să fac mare lucru, replică insolent Nicholas, luând-o de mână pentru a o trage la pieptul lui. Crezi că mă interesează inima sau mintea ta? Mintea nu prezintă alt interes pentru mine decât ca nivel de inteligență, pentru a le fi o mamă potrivită acelor copii despre care vorbești atât de caustic. Cât despre inimă...

Se întrerupse, desfăcându-și palma peste sânul ei sub care inima îi bătea rapid, dureros.

– Ăsta-i singurul lucru care mă interesează la inima ta, continuă, zâmbind la vederea expresiei ei frustrate. Faptul că bate de două ori mai repede când te ating.

– De frică!

– Aiurea. N-o recunoști din mândrie, dar mă dorești. Te prefaci eroic, dar te dă de gol trupul, prostuță mică. Crezi că azi-noapte ar fi mers atât de nedureros, dacă nu erai gata să mă primești?

– Te urăsc!

– Știu.

Nicholas porni din nou, ținând-o de mână cu aparentă afecțiune.

– Urăște-mă cât vrei, Alannah. Mai bine asta, decât indiferența pe care te chinuiești atâta s-o exprimi. Singură îți faci rău prin încăpățânarea asta de a nu capitula. Mie chiar îmi place să văd cum te străduiești să pari pasivă, când tot trupul îți tremură de dorință și mă întâmpină cu o grabă aproape indecentă.

– Termină!

– Atunci, nu mă provoca, replică el tăios, eliberându-i mâna. Puțin îmi pasă dacă zaci ca un lemn în brațele mele, dar n-am de gând să-ți acord privilegii numai fiindcă facem amor împreună sau pentru că îmi ești soție. Dacă vrei considerație din partea mea, trebuie s-o meriți.

Între timp, Alannah își mai regăsise cât de cât autocontrolul.

– La fel ca Ngaire?

– Pe Ngaire am iubit-o! ripostă el brutal. Și cu asta, am încheiat orice discuție. Să nu te mai aud niciodată rostind numele ei. Ai înțeles?

Ferocitatea dezgolită din expresia și glasul lui o înspăimântă. Alannah se întoarse în altă parte, dând din cap, fără a-și putea învinge lașitatea. Arăta ca un diavol, cu o aroganță atât de aspră încât, un moment, Alannah se temuse că avea să devină violent.

– Nu e nevoie să-ți faci griji, spuse el cu dispreț, n-am lovit niciodată o femeie și în nici un caz nu cred că va fi nevoie să folosesc forța.

– Ți-am spus că nu vei avea motive, replică ea inexpresiv. Ai doi ostatici – chiar trei, dacă-l punem la socoteală și pe David.

– Alt nume pe care nu vreau să-l mai aud.

Alannah începuse să tremure, scârbită și înfuriată de propria ei umilință.

– Mai sunt și altele? întrebă ea, cu o politețe distantă.

În acel moment, un uliu plană peste nisip, căutându-și prada cu ochii săi aprigi, în timp ce luneca aproape poetic pe aripile vântului. Alannah se înfioră.

– Aș dori să ne întoarcem.

– Desigur.

Privindu-i trupul zvelt, Nicholas adăugă, cu glas lipsit de emoție:

– Deși aici e mai cald decât la Christchurch, ar fi bine să-ți iei cu tine o jachetă, oriunde ai merge. E toamnă.

Alannah dădu din cap. O cuprinsese dintr-o dată o imensă oboseală.

Când ajunseră în casă, Nicholas o privi lung, cu acea expresie rece și insolentă care o făcea să se simtă măruntă, nepricepută și inferioară.

– Știi să gătești?

Uimită de banalitatea întrebări, Alannah replică:

– Da.

După un moment, adăugă:

– Chiar foarte bine, dar am un repertoriu limitat până acum.

– Atunci poți pregăti cina, din moment ce pe Ellen am lăsat-o liberă în weekendul ăsta.

A doua zi dimineața, Alannah se trezi din nou singură în pat. Îl visase pe tatăl ei și zâmbea – dar în clipa următoare amintirile îi umbriră fața. Surâsul i se șterse de pe buze în timp ce-și acoperea ochii cu brațul, ca să nu mai vadă camera.

De la capătul patului se auzi glasul aspru al lui Nicholas:

– Deșteptarea, dacă nu vrei să vin la tine.

– Nici o șansă, replică Alannah, înfuriată de faptul că nu mai avea nici un dram de intimitate. Da-r-ar Domnul să nu pot face copii!

Un moment, pe chipul lui se zări o expresie hidoasă. O ascunse imediat masca opacă pe care și-o putea pune oricând dorea.

– Dacă așa stau lucrurile, iubito, am să divorțez de tine și mă voi căsători cu o femeie care și-a dovedit deja fertilitatea.

O sărută apăsat, șoptindu-i apoi la ureche:

– Dar te voi păstra și pe tine, ca amantă, închisă într-o temniță de lux, numai pentru plăcerea mea.

Ochii lui Alannah se dilatară de groază.

– N-ai... n-ai fi în stare! se bâlbâi ea, strâmbându-se când Nicholas o mușcă de lobul urechii.

– Așa crezi? replică el, retrăgându-se pentru a o privi cu un zâmbet și mai înfricoșător. Roagă-te numai ca progenitura mea să dea cât mai curând primele semne de viață. N-am nici o șansă să întineresc. Și-acum, scoală-te. În curând o să vină Ellen și va trebui s-o cunoști.

Ellen Thurkettle era o femeie slabă, mai înaltă cu câteva degete decât Alannah și cu cea mai severă față din câte se pot vedea. Alannah simți că o cântărise dintr-o singură privire, găsind că lăsa mult de dorit. Nici măcar nu-i zâmbi când îi strânse mâna, privindu-l pe Nicholas cu o expresie de nemulțumire fățișă.

– Ai fi putut să mă anunți, spuse ea scurt.

Nicholas ridică din umeri.

– De ce? Casa e tot timpul în perfectă stare, dacă asta te îngrijorează.

– Știi bine că nu e asta, răspunse ea, întorcându-și din nou privirea tăioasă spre Alannah. Mă rog, nu știu ce ai de gând, Nick, așa că sper ca măcar tu să știi.

– Sigur că știu, o asigură el, pe cel mai sec ton.

Ochii pătrunzători ai menajerei reveniră spre soția stăpânului ei.

– După micul dejun am să vă arăt casa, doamnă Challoner.

– Numește-o Alannah, îi spuse Nicholas.

– Numai ea are privilegiul de a-mi permite asta.

Privirea lui Nicholas stărui asupra buzelor pline și roșii ale soției sale.

– Iubito...? întrebă el tărăgănat.

– Te rog, îi spuse Alannah femeii, privind-o în ochi cu toată nepăsarea de care era în stare. Dacă... întrucât... vom locui în aceeași casă... ne va fi mai ușor așa.

– Vă numesc cu plăcere doamna Challoner, dacă preferați, insistă inflexibilă servitoarea.

Nicholas oftă.

– Nu fi proastă, Ellen. Lui Ngaire i te-ai adresat pe numele mic fără să te codești, poți face la fel și cu Alannah. Și-acum, ce-avem la micul dejun?

După ce mâncară, într-o tăcere aproape desăvârșită, Nicholas se retrase în cabinetul lui, iar bătoasa doamnă Thurkettle o conduse pe Alannah prin casă cu un formalism rigid care la început o amuză, pentru ca după un timp s-o irite atât de mult încât deveni și ea mult mai rezervată.

Când doamna Thurkettle se întoarse la bucătărie, Alannah ieși să exploreze grădinile, descoperind o piscină încălzită și un teren de tenis, lângă niște garduri de plasă acoperite cu viță-de-vie. În apropiere creșteau diverse soiuri de lămâi și meri. Când mușcă dintr-un fruct mare și auriu, Alannah constată că miezul acestuia era atât de acid încât zâmbi, imaginându-și că-i explodau dinții.

Livada era pe cât de întinsă, pe-atât de bine întreținută, iar dincolo de ea Alannah găsi o grădină de zarzavaturi. Printre straturile de conopidă lucra un bărbat înalt, slab și ridat, care o privi surprins în timp ce se apropia de el.

Îi răspunse la salut scurt, dând din cap:

– 'Neața.

– Eu sunt Alannah... Challoner, se prezentă ea, întinzându-i mâna, cu speranța că omul nu-i observase ușoara ezitare.

– Hugh Thurkettle, răspunse grădinarul privindu-i ezitant mâna, apoi i-o strânse. Numai fericire vă doresc, adăugă el, roșind ușor.

Alannah simți că se îmbujora și ea. Răspunse crispată:

– Mulțumesc. Pornisem în explorare. Ce grădină superbă! Singur o îngrijești?

– Da, răspunse Hugh Thurkettle, continuând să prășească.

– Și grădina din jurul casei?

– Și pe-aia. Nick e un om care știe ce vrea. Eu i-o fac.

Alannah se aplecă să smulgă o mică buruiană. Când se ridică, un brusc acces de amețeală o făcu să clatine din cap.

– Vai de mine, m-am ridicat prea brusc. Domnule Thurkettle, acelea de la capătul grădinii sunt guava?

– Da. Galbene și roșii. Încă nu s-au copt – peste vreo două luni...

Alannah dădu din cap.

– E minunat aici, nu-i așa? Atâta liniște și frumusețe...

– Așa așa, încuviință Thurkettle, adăugând apoi: o să vă placă aici.

Considerând, pesemne, că fusese peste măsură de comunicativ, în continuare nu-i mai dădu decât

răspunsuri monosilabice. După un timp, Alannah renunță și se întoarse spre casă, pe o cărare mărginită de flori înmiresmate.

Se așeză într-un șezlong de lângă piscină.

Soții Thurkettle erau acri și deloc comunicativi, dar Ellen răspundea clar și precis la orice întrebare. Astfel, Alannah află că Ngaire mobilase ea însăși dormitorul, iar pentru restul casei fusese angajat un decorator.

Oftând, își scufundă degetele în apa piscinei. Spre surprinderea ei, era destul de caldă ca să poată face baie.

– Panouri solare, se auzi glasul lui Nicholas din spatele ei, pe un ton ironic care o făcu să înțepenească.

– Aha... înțeleg...

Instinctiv, Alannah ridică ochii spre acoperiș, în căutarea dreptunghiurilor argintii pe care le văzuse pe atâtea alte case.

– Sunt orientate spre nord, spuse el, întinzându-i mâna. Ai fost la debarcader?

– Nu.

În timp ce se ridica în picioare, Alannah îi evită mâna întinsă, dar Nicholas zâmbi și o cuprinse de talie.

– Atunci, hai să coborâm, propuse el binevoitor.

Debarcaderul se afla la poala falezei, constând dintr-o construcție solidă de unde pornea un ponton, peste stânci, spre larg. Pereții verzi adăposteau o șalupă mică, o ambarcațiune pneumatică și două canoe, precum și diverse echipamente specifice: plase pentru raci, năvoade mirositoare, sulițe lungi și nenumărate undițe și cârlige.

– Dă o impresie de pustietate...

Vocea lui Alannah răsuna ciudat în spațiul vast al clădirii.

Nicholas care verifica o plasă pentru raci, răspunse:

– A fost construit pe vremea când bărcile erau ținute înăuntru, de-asta e atât de mare.

Apoi porni spre ponton și privi în lungul acestuia, cu mâinile în buzunare.

– După-amiază vom trece pe partea cealaltă.

– N-ar trebui să lucrezi? se interesă Alannah.

– Îți faci griji pentru câștigurile mele?

Ironia o făcu să devină rigidă, dar Nicholas continuă fără nici o pauză:

– Stai liniștită, madam nevastă, iau eu măsuri să n-ai nici o problemă cu banii. N-o să dau faliment numai fiindcă sunt în luna de miere. Am angajați de încredere, așa că săptămâna asta îți stau cu totul la dispoziție.

– Ai grijă să nu te îneci, îl preveni ea accetuându-și caustic cuvintele.

Auzind-o, Nicholas râse și se apropie din nou.

– Ai fi cea mai veselă dintre toate văduvele vesele, nu-i așa? glumi el încet, apucând-o de umeri. Regret, iubito, n-am de gând să mor așa, când îți vine ție la socoteală. Va trebui să-mi suporți dezgustătoarea autoritate asupra vieții tale încă mulți ani de-acum înainte.

Și, parcă pentru a fi sigur că se făcuse bine înțeles, o sărută, folosindu-și deliberat forța pentru a-și accentua amenințarea nu tocmai subtilă din cuvintele rostite.

Ziua aceea stabili programul tuturor zilelor care urmară. Nu erau chiar atât de neplăcute. Nopțile o îngrozeau mai mult, căci de fiecare dată îi era tot mai greu să rămână inertă în brațele lui.

După ce luna de miere prescurtată la o săptămână trecu, Nicholas începu să plece în fiecare dimineață la Auckland. Se înapoia pe seară, iar după cină se retrăgea adesea în birou, venind la culcare târziu după ce Alannah adormise.

Dar nu trecea nici o seară fără s-o trezească din somn.

Capitolul 6

Într-o seară, Alannah nu mai putu să bea cafeaua de după cină. Aroma ei savuroasă îi provocă pe neașteptate un acces de greață. Stătu câteva momente privind în ceașcă, în timp ce-și dădea seama cum alte câteva incidente începeau să se lege.

Nicholas stătea în fața ei, pe canapea, ascultând relaxat Das Lied von der Erde de Mahler, în interpretarea lui Janet Barker și James King. Era unul dintre puținii oameni pe care Alannah îi văzuse cu adevărat concentrați în timp de ascultau muzică, iar după aceea comenta cu ea piesele audiate. O dată sau de două ori, constatase că aceste dialoguri îi făceau plăcere. Dar nu și în seara asta.

O săptămână mai târziu, Alannah ieși din cabinetul medical, cu bănuielile adeverite.

În trupul ei trăia o făptură străină, un parazit care-i consuma resursele vitale, a cărui prezență îi provoca grețurile aproape constante.

Și totuși, era recunoscătoare. Întrucât își atinsese scopul, Nicholas urma s-o lase în pace.

Îi văzu mașina în garaj, dar nu porni să-l caute. Abia reuși să ajungă la timp în baie. Încă mai stătea așezată pe marginea căzii când îi auzi pașii în dormitor.

– Alannah?

Nu apucă să-i răspundă. Nicholas apăru în ușă, cu o expresie ciudată când o văzu cum stătea pe margine, palidă și ametită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Alannah se ridică în picioare.

– Sunt gravidă, îi răspunse, dintr-o dată dominată de o furie sălbatică. Singurele ei visuri materne fuseseră asociate cu David; îi venea să-l lovească pe Nicholas la fel de crud cum o lovise și el pe ea, să-i calce în picioare visurile tot atât de brutal pe cât fuseseră terfelite și ale ei.

– Înțeleg, spuse el încet, cu expresia devenindu-i de nepătruns.

– Și nu mă simt bine, se răsti Alannah. Vrei să mă lași singură, te rog?

Zâmbind, Nicholas se apropie de ea, cu mâna întinsă.

– Vino, scorpie mică, ar fi cazul să te culci. Arăți ca o moartă.

Refuzul lui de a-i răspunde la provocare o făcu să nu se mai poată stăpâni. Când Nicholas vru să o cuprindă de mijloc, îl lovi peste mână.

Pe sub culoarea bronzată a feței, Nicholas se albi cu o furie atât de palpabilă încât, un moment, Alannah ezită. Înainte de a-și pierde firea cu totul, se repezi să vorbească:

– Sunt însărcinată, n-ai auzit? Ți s-a realizat scopul pentru care m-ai luat de nevastă, așa că nu mai sunt obligată să-ți suport atingerea. Cel puțin, până te vei hotărî să mai faci un copil cu mine. Mi se încrețește carnea pe trup numai când mă atingi. Și-acum, lasă-mă-n pace! Te urăsc!

Un moment, avu impresia că mersese prea departe. Nicholas o privea cu o intensitate atât de sălbatică, încât mâinile lui Alannah se albiră încleștate pe marginea căzii. Apoi, încet, soțul ei reuși să-și stăpânească valul de furie, deși când îi vorbi glasul îi răsună scurt și usturător ca o lovitură de bici.

– Îți place să te ating, ipocrită mică ce ești, și nu încerca s-o negi. Când vin la tine, ești gata să mă primești. Presupun că Stewart nu ți-a recomandat să întrerupi contactele sexuale...

Un moment, Alannah se simți tentată să mintă, dar mândria o împiedică.

– Nu, răspunse ea rece.

– Atunci, am să mă culc cu tine ori de câte ori am chef. Se pare că încă n-ai învățat să accepți realitatea, Alannah, continuă el, cu o răceală batjocoritoare. De pildă, realitatea că-ți face plăcere să te posed.

– Maimuțoi îngâmfat, rosti ea rar și limpede. Nu-ți suport mâinile și gura decât închizând ochii și imaginându-mi-l pe David în locul tău. De-asta am...

Nu-i văzu mâna. Abia peste câteva momente, cu fața cuprinsă în palme, își dădu seama că o lovise peste obraz atât de tare încât numai faptul că se ținea de cadă o oprise să se prăbușească înăuntrul acesteia.

Prin țiuitul din urechi îl auzi pe Nicholas înjurând, un șir neîntrerupt de blesteme care păreau să-i iasă pe gură fără voia lui. Apoi, două brațe puternice o ridicară, în timp ce printre gene începeau să-i curgă lacrimile, și fu cărată pe sus în dormitor, unde se simți aruncată pe pat.

– Stai aici, se răsti el încet, cu glas gros, că de nu, va trebui să-mi suporți iar mâinile în timp ce smulg hainele de pe tine.

Din cine știe ce motiv, aceste cuvinte o făcură să tresară, dar rămase cu ochii închiși până auzi ușa trântindu-se. Atunci, cu mișcări greoaie, bătrânești, se dădu jos din pat, își luă cămașa de noapte și se spălă

pe față. Până a doua zi vânătaia avea să devină foarte vizibilă, dovadă că era un sadic, cu nimic mai presus de mitocanii care-și băteau nevestele.

O trezi din somn zgomotul slab al unor roți. Ellen Thurkettle împingea în cameră un cărucior pentru servit, cu o expresie posomorâtă.

– Ți-am adus cina, spuse ea fără nici o introducere, adăugând: și nu ți-a spus nimeni că cine caută necazul cu lumânarea îl și găsește?

– Ba bine că nu, confirmă Alannah, simțind că într-adevăr îi era foame. Mă întreb dacă lui Nick i-a spus-o cineva.

În mod neașteptat, expresia lui Ellen se îmblânzi.

– Învață și el, n-am nici o îndoială, spuse ea. Îndărătnică mai ești...

– Mi s-a mai spus. Eu prefer să mă consider hotărâtă.

– Nici nu mă mir.

Îi aranjă pernele la spate, continuând:

– Dacă ai un dram de minte, măcar, ai face bine să termini odată cu răfuiala asta prostească. Ce-i făcut e bun făcut și vreun an de-acum încolo n-o să mai ai nevoie de certuri și tulburări. Unii zic că pe copil îl influențează starea în care e mama cât îl poartă în pântecele ei. Eu n-aș merge până acolo, da' nu-ți folosește la nimic să te porți ca o neghioabă.

– Dar nici nu sunt altceva, replică Alannah cu ostilitate. Dacă Nicholas își dorea o soție iubitoare, și-ar fi ales o femeie gata să se îndrăgostească de el.

Cu buza tremurându-i, încheie într-o izbucnire pătimașă:

– Și cum și-a permis să-ți spună î-înainte de a vrea eu să te anunț!

Ellen se ridică, privind-o cu dispreț.

– Crezi, pesemne, că gândesc cu picioarele, dacă nu știu să recunosc ce se vede cu ochiul liber! Nick nu mi-a spus nimic, proastă mică. Și-acum, mănâncă și-ai să te simți mai bine.

– Nu pot.

Pufnind ostentativ, Ellen replică

– Ba poți. Știu cum te simți, crede-mă, și e îngrozitor atâta cât durează, da' o să-ți treacă. Și-acum, pune mâna și mănâncă până nu mă supăr.

– Credeam că ajunge să mă vezi ca să-ți piară tot cheful.

– Nu zău?

În timp ce-i punea tava cu mâncare pe genunchi, servitoarea mai spuse:

– Ei, află că nu-i prea înghit pe cei care-și plâng singuri de milă. Și trebuie să recunoști că, de când ești aici, altceva n-ai prea făcut.

– Îmi plâng singură de milă? ripostă Alannah, indignată. Și n-am motive?

– Oi fi având, nu se lăsă Ellen. Da' dacă ai nițică tărie de caracter, acuma lași toată povestea asta în urmă. Cel mai important e copilul.

– Nu pot să-l sufăr pe copilul ăsta! replică furioasă Alannah.

– Îmi pare rău s-aud. Sunt sigură că nu vrea să aibă o mamă așa de necugetată încât să-i facă rău numai din ciudă. L-ai putea face pe Nick să-ți mănânce din palmă, dacă ți-ai juca bine cartea, da' mă întreb dacă știi cum. Sau poate preferi să le acrești viața tuturor celor din jur, numai ca să arăți că tu ai dreptate?

Alannah o privi uluită.

– Nick mă urăște la fel de mult cum îl urăsc și eu pe el.

– Gogoși! Copilu' ăla de unde-a apărut, mm?!

Obrajii delicați ai lui Alannah se înroșiră ca focul.

– Știi la fel de bine ca și mine, fu ea nevoită să răspundă, că dragostea sau... sau iubirea... n-are nici o legătură cu asta.

Observând stânjeneala cauzată de franchețea ei, Ellen zâmbi fără chef.

– Credeam că tineretul din ziua de azi e mai emancipat când e vorba de sex. Uită-te la tine, te-ai îmbujorat la față ca o școlăriță. Sigur că știu cum e viața, dar îl cunosc și pe Nick. Nu știu ce motiv ți-o fi spus, da-ți garantez că dacă nu voia să se culce cu tine, nu te-ar fi dus nici în fața altarului!

– Și cred că ar trebui să mă simt onorată de... de poftele lui! se răsti Alannah, înfuriată pentru că, fără să observe, terminase supa de pui, iar Ellen găsea replici la toate argumentele ei.

– Cele mai multe așa ar face, replică nepăsătoare femeia. La urma urmei, e un compliment să te dorească un bărbat. Și mai e și o bază pe care poți clădi.

Nu fără compasiune, privi capul roșcovan aplecat deasupra farfuriei.

– Nick nu-mi vorbește despre viața lui personală, nici mie și nici altora, și nici eu nu-s așa de îndărătnică încât să nu-mi schimb părerea despre cineva. Da' trebuie să te miști și tu cât de cât.

Alannah ridică o privire chinuită.

– În cât timp își revine omul după ce i-a murit cineva?

– Într-un an.

– Ei bine, atunci eu mai am zece luni. Nick mi-a omorât toate speranțele și visurile, când m-a silit să-l iau de bărbat. Dar nu-ți port pică, adăugă, dându-și seama că Ellen, în felul ei ciudat, ținea la ea.

– Foarte frumos, pufni Ellen, deloc îmbunată de această remarcă împăciuitoare. Nu eu-s aia cu care trebuie să trăiești.

– Cum și-a așternut, așa o să doarmă, insistă Alannah, cu satisfacție vizibilă.

– Și chiar crezi că ai să reușești? întrebă Ellen, neîncrezătoare. Ei bine, fetițo, află că l-am mai văzut pe Nick doborând oameni și nu-i un spectacol prea plăcut. E întru totul atât de necruțător pe cât pare. Mai bine fii cuminte.

– Și să mă las călcată în picioare? întrebă cu aprindere Alannah, mâncând cu mișcări dezgustător de grăbite.

– Se pare că a și făcut-o. Numai să nu te-aștepți ca starea în care te afli să-l înduplece cu ceva, o mai preveni Ellen, privindu-i un moment pata roșie de pe obraz. Deși, după cum văd, ai și descoperit asta, nu-i așa?

– Într-adevăr, răspunse Alannah, întorcând capul.

Un moment, servitoarea rămase nemișcată, apoi ieși închizând ușa după ea.

De pe buzele lui Alannah se desprinse un oftat prelung, tremurător. Puse pe cărucior mâncarea rămasă și se întoarse pe o parte, acoperindu-și fața cu brațul.

Nu peste mult adormi.

Nicholas se trezi brusc, dintr-o singură mișcare, deschizând ochii fără buimăceala obișnuită în primele câteva clipe. Întoarse încet capul s-o privească. După câteva momente atât de tensionate încât Alannah crezu că avea să urle, căscă și îi ură bună dimineața cu un glas complet lipsit de expresie.

Îi răspunse și ea la fel de rece, iar după un moment Nicholas o întrebă calm:

– Cum te simți?

– Rău.

Tonul sec pe care îi vorbise îl făcu să se încrunte.

– Stai aici, îi spuse el. Îți aduc niște biscuiți și un ceai.

Îi stătea pe limbă să-i răspundă să nu se deranjeze, dar observația caustică a lui Ellen, cum că prefera să-și facă singură rău numai din ciudă, o determină să tacă.

Nicholas reveni peste câteva minute cu o tavă și o privi posomorât în timp ce-și mânca biscuiții și-și bea ceaiul.

Apoi o întrebă rece:

– Ce-ți mai face obrazul?

Incredibil: uitase! Înroșindu-se la față, îi răspunse cu o sinceritate rigidă:

– Nu simt nimic, deci cred că mi-e mai bine.

În privirea lui implacabilă se zări o licărire.

– Îmi pare rău că te-am lovit, dar nu era nevoie să strigi în gura mare. N-am să te mai ating. Nici atunci n-aș fi dat în tine, dar m-ai insultat intolerabil de grav.

– Eu?! strigă Alannah, înfuriată ca întotdeauna că nu reușea să-i străpungă armura mulțumirii de sine. Tu m-ai insultat! M-ai luat de nevastă purtându-te cu mine ca și cum aș fi fost o păpușă, fără creier, fără per-

sonalitate, fără sentimente sau nevoi! Asta-i cea mai mare insultă! Nu să ai alături pe cineva care te înșală cu gândul, ci să te simți considerat un android – lucru pe care niciodată, niciodată n-am să ți-l iert!

Primele ei cuvinte îl făcuseră să pălească. La sfârșitul tiradei, însă, Nicholas se făcuse aproape vânăt.

Surprinsă și încurajată de satisfacția cruntă pe care o simțea, Alannah se grăbi să continue:

– Cât despre strigatul în gura mare – ei bine, e clar că Ellen știe ce caut aici. Nici nu mă mir că mariajul nostru a ajuns subiect de conversație.

– Ei, la dracu'! izbucni Nicholas.

Sângele îi fugise din obraji lăsându-l din nou palid, cu o expresie ciudată, mai blândă parcă, făcând-o pe Alannah să închidă ochii pentru a n-o mai vedea.

– N-am discutat niciodată cu Ellen despre tine – sau despre mariajul nostru, spuse Nicholas, încordat. Mă asculți, Alannah?

– Da, murmură ea aproape neauzit.

– Ellen e foarte perspicace.

– Este, confirmă Alannah, adăugând sfidător: nici n-a fost nevoie să-i spun că mă loviseși. A văzut cu ochii ei urma.

– Ai perfectă dreptate.

De astă dată, în glasul lui Nicholas se simți un râs amar, iar Alannah deschise din nou ochii, pentru a

vedea că privirea lui se ațintise spre sânii care i se ridicau și coborau rapid. Luându-i mâna, Nicholas îi depuse un sărut în palmă, observând satisfăcut cum atingerea senzuală îi făcea degetele să se contracte.

Înnebunită, Alannah izbucni:

– Ai spus că nu mă mai atingi!

Un moment, gura lui Nicholas se strânse cu furie, apoi spuse calm, făcând eforturi vizibile de a se stăpâni:

– Draga mea, chiar nu putem ajunge la o înțelegere? Nu te-am luat de soție cu intenția de a te face atât de nefericită pe cât se vede clar că ești. Sunt convins că există destule șanse să avem o căsnicie rezonabil de reușită.

Cu voce stăpânită, Alannah răspunse:

– Refuz să te accept altfel decât ca pe un proprietar. Ai folosit intrigile și forța pentru a mă răpi de lângă oamenii pe care-i iubeam. La momentul respectiv, păreai convins că merită efortul. Dacă ți-ai schimbat părerea, nu pot spune că-mi pare rău, dar nu te aștepta să reacționez ca la carte, îndrăgostindu-mă de răpitorul meu.

Când o privi din nou, Nicholas avea ochii duri ca două cioburi de cuarț în mijlocul unui chip înghețat.

– Foarte bine, răspunse el rece și, ridicându-se de pe pat, plecă fără să mai adauge nimic.

În seara aceea îi telefonă lui Ellen că nu se întorcea acasă. Își petrecu noaptea într-o mansardă pe care o avea într-o clădire administrativă din Auckland.

În timp ce iarna prindea râul în cătușele ei, Alannah se simțea tot mai singură. Nicholas lipsea din ce în ce mai des și adesea pleca în străinătate. Își petrecea multe nopți în mansarda din oraș, iar când venea acasă nu se mai purta ca un soț cinic și detestabil. Curtenitor dar distant, o trata cu o considerație atentă. Dormeau în același pat, dar n-o mai atingea. La început, Alannah fu surprinsă, apoi își spuse că probabil avea o amantă, încercând să se convingă că acest gând îi făcea plăcere.

O singură dată Nicholas se mai pierdu cu firea, când Alannah se împiedică de marginea unei draperii albe, ieșind pe terasă. Noroc că Nicholas era lângă ea. Se răsuci și o prinse, reflexul lui prompt împiedicând-o să cadă.

Zguduită, Alannah se desprinse din brațele lui și se lăsă pe un scaun de fier forjat, lovindu-și cotul de feronerie. Se strâmbă de durere, cu ochii plini de lacrimi.

Auzi din spatele ei glasul lui Nicholas, amuzat și biciuitor:

– Hai, de ce nu înjuri? Asta-i reacția ta obișnuită la durere, nu?

– Încerc să mă dezvăț, replică Alannah, aruncând o privire plină de ură spre fâșia nevinovată de mătase. Drăcia dracului!

– Scapă de ea.

– Poftim? întrebă ea surprinsă, privindu-i peste umăr silueta profilată pe albastrul viu al cerului. Deși iarnă, soarele era destul de cald, iar umerii lui Nicholas se conturau lați și musculoși în tricoul subțire de bumbac.

– Am spus să scapi de ea, repetă el și, văzând că încă îl mai privea nedumerită, se încruntă nervos. Redecorează toată casa, dacă ții neapărat. Mai puțin biroul meu, desigur. Dar dormitorul, în orice caz. Știu că-ți displace.

"Nu zău?" replică ea în gând, ridicând din umeri. Niciodată nu-și exprimase vreo opinie despre casa lui.

– Nu mă deranjează, îl minți, cu falsă nepăsare.

Glasul lui Nicholas se auzi mai aproape, iritat.

– Să știi că dacă schimbi perdelele nu înseamnă că abdici de la neprețuita ta independență. Oricum, puțin îmi pasă ce simți pentru mine, așa că bosumflarea asta prelungită n-o să rezolve nimic.

Văzând-o că era gata să-l contrazică, zâmbi răutăcios, adăugând:

– Să știi că nu prea sunt șanse ca băiatul să te fi iubit, altfel se însura cu tine fără să mai aștepte. În

contractul de bursă nu se stipula nimic referitor la starea civilă, iar suma era destul de mare pentru ca din ea să poată trăi doi oameni, făcând doar economii moderate. Sunt sigur că știa asta.

– Să nu-ndrăznești să-mi plângi de milă! scrâșni Alannah, gata să se repeadă la el.

Iute ca fulgerul, Nicholas o apucă de încheieturile mâinilor, ținând-o cu de-a sila pe scaun. Vlăguită, abia mai reuși să repete, cu voce tot mai slabă:

– Să nu-ndrăznești... să nu îndrăznești...!

Prin vâjâitul din urechi, îl mai auzi întrebând ceva, surprins, înainte de a leșina.

Când își veni în fire, primul pe care-l distinse fu glasul lui Nicholas. Nu înțelegea ce spunea, dar părea să se justifice, ceea ce era atât de surprinzător încât Alannah deschise ochii.

– ...trebuie să se termine odată!

Aceasta era vocea lui Ellen, furioasă, poruncitoare.

– Uită-te la ea, pentru numele lui Dumnezeu! N-are nici o bucurie și nici nu suportă sarcina la fel de ușor ca altele. Dacă vă tot luați la harță, numai de pierdut o s-aveți, amândoi. E la fel de năzuroasă ca tine și, când o ataci, imediat dă și ea.

Apoi, vocea aspră a femeii se mai îmblânzi.

– Doamne sfinte, Nick, ce te-a apucat? Am ajuns eu să te dăscălesc cum să te porți cu femeile?

Într-adevăr – ce se întâmpla? Alannah încercă să se salte într-un cot. Mișcarea îi făcu capul să se învârtească și căzu la loc pe pernă, cu un geamăt.

Cei doi se întoarseră imediat spre ea.

– Ține capu' jos, proasto! îi ordonă imediat Ellen, apropiindu-se de pat.

Pentru prima oară, Alannah îi zâmbi fără rezerve.

– Vorbești de parc-ai fi tata.

– Iar el vorbește de parc-ar fi un om cu scaun la cap, replică Ellen, potrivindu-i plapuma. Acum ți-e mai bine?

– Da, mulțumesc... Puțin cam sete...

Nicholas le privea tăcut din apropiere. După ce Ellen se duse în baie să aducă un pahar cu apă, veni lângă pat, spunând încet și fără nici o urmă de emoție:

– Îmi pare rău.

Alannah, frântă de oboseală, simțea că toată furia i se risipise.

– Chiar așa? Dar ai vorbit serios, nu?

Un moment, privirea lui ezită. Apoi, însă, răspunse cu aceeași fermitate:

– Da, nu retractez nimic. Ceea ce nu înseamnă că trebuia să ți-o spun. Am făcut-o anume ca să te lovesc.

– Și de când regreți că mă lovești? replică ea, pradă unui impuls înverșunat.

– Cam de-acum.

Când Ellen reveni cu apa, Nicholas plecă, dar acest incident marcă încă un punct de răscruce în relația lor. Nu atitudinea lui se schimbase; era la fel de curtenitor, de atent și... de absent. Alannah era cea căreia i se modificaseră perspectivele.

– Ajunge doar să-i spui că vrei să fie acasă, și-o să vină, o pisa la nesfârșit Ellen.

Alannah ridica sfidător bărbia, replicând ca de obicei:

– Nu eu îl alung.

– Nu? Nici un bărbat nu se-nvârte prin preajmă când e clar că prezența lui e nedorită.

– Lasă că știe el ce face... se încăpățâna Alannah să insiste; discuțiile despre el îi făceau o plăcere stranie, înverșunată.

– Of, pentru numele îndurătului Dumnezeu, amândoi sunteți la fel de breji! Să-l ferească Domnul pe bietul copil, cu niște părinți așa de îndărătnici! Da' măcar cu dormitorul ăsta ai putea să faci ceva!

Capitolul 7

În timpul lucrărilor de redecorare interioară, Nicholas își petrecu nopțile când stătea acasă într-un dormitor pentru musafiri, separat de al lui Alannah. Dacă se simțea singură în pat, n-o recunoștea nici măcar în sinea ei.

Când camera fu gata, reveni lângă ea, felicitând-o doar de formă după ce aruncă o privire în jur. Alannah avu senzația unui duș cu apă rece. Dojenindu-se aspru în sinea ei pentru prostia pe care o făcuse, își spuse cu curaj că-i plăcea camera, desfătându-și ochii cu verdele de jad al pereților, urnele chinezești elegante care puneau pete de culoare, și cuvertura de pe patul jos și întins, din mătase orientală în aceeași nuanță de verde, înveselită cu un model floral. Podeaua era acoperită

cu o mochetă albă, mobila la fel de albă avea unghiuri drepte, în ton atât cu stilul oriental al camerei cât și cu restul casei, iar contrastele erau accentuate de un superb birou Queen Anne de lac roșu, cu chinezării aurii ce luceau ca nestematele în eleganța discretă a decorului. Costase atât de scump, încât Alannah voise să renunțe la el.

– Domnul Challoner a spus că dacă îl doriți, îl veți avea, insistase neclintit decoratorul.

De-a lungul lunilor, atitudinea lui Ellen se încălzise apreciabil, dar Alannah continua să aibă senzația că era păzită ca la școală, de o directoare cu limba ascuțită care nu ierta nimic. În consecință, o trata cu o politețe rezervată și nu se destindea decât în compania lui Hugh.

Dar Hugh plecase să-l ia de la aeroport pe Nicholas, care revenea dintr-o călătorie de afaceri la San Francisco, iar Alannah se simțea tot mai încordată. Din cine știe ce motiv, nu mai avea nici un chef să i se împotrivească. Pe măsură ce avansa, sarcina părea s-o îngreuneze, nu numai pe plan fizic ci și emoțional. Nicholas devenise și el mult mai calm, dar din partea lui motivele erau destul de clare. Doar nu dorea ca urmașul lui să vină pe lume cu o mamă fierbând de furie încontinuu!

Sunetul insistent al telefonului îi tulbură gândurile. Răspunse Ellen și, după un moment, veni s-o anunțe:

– Nick era.

– Da...?

Poate că încă nu venea acasă. O emoție nedefinită îi îngroșă vocea când întrebă:

– Ce-a spus?

– Aduce doi musafiri, Ralph și Caroline Sterling. Tată și fiică.

Clipind din ochi mirată, Alannah se ridică și o urmă pe Ellen într-un dormitor de oaspeți. Nicholas nu mai invitase niciodată pe nimeni în casă.

– Și la fel ca toți bărbații, continuă Ellen nervoasă, trăgând perdelele, se-așteaptă ca totul să fie gata ca prin miracol. Bine măcar că m-a anunțat. Nu! o opri ea pe Alannah, văzând-o că pornea spre baie. O fac eu! Tu du-te și culege florile.

– Poftim, comentă Alannah spre propria-i burtă proeminentă, peste câteva minute, în timp ce tăia o ramură înflorită, uite ce-ai făcut din mine, copile: o biată culegătoare de flori!

Dar creanga cu boboci arăta supreb în camera pe care i-o repartizase Carolinei Sterling. Pentru tatăl acesteia pregătise un aranjament floral mai masculin, de gladiole și frunze.

– Ai fler, comentă Ellen.

Obrajii lui Alannah se împurpurară. Ellen era atât de zgârcită cu complimentele, încât fiecare părea o adevărată comoară. Îi dădu curaj s-o întrebe:

– Sterlingii au mai fost aici?

– A, da. De multe ori.

– Cum sunt ca oameni?

Ellen ridică din umeri, aruncându-i o privire scurtă, șireată.

– Destul de simpatici. Domnul Sterling face afaceri cu Nick. Carolinei i-ar fi plăcut să ajungă a doua doamnă Challoner.

– Aha...

Un moment, Alannah se luptă cu un nou și straniu complex de emoții, dându-și seama îngrozită că cea mai puternică era indignarea! O speria faptul de a descoperi că, deși nu-și putea iubi soțul, devenise oarecum posesivă față de el.

– Cred că e o frumusețe răpitoare, spuse ea posomorâtă, încercând să-și păstreze demnitatea.

Ellen zâmbi sarcastic.

– Da, este...

– Nici nu mă mir.

– Ce vrei să servesc la micul dejun, mâine-dimineață?

Deci, schimbul de confidențe se terminase. Alannah discută câteva minute despre mâncăruri, verifică pentru ultima oară toate camerele, apoi se întoarse în dormitor.

Privindu-se în oglindă, hotărî să se spele pe cap, iar peste un sfert de oră, în timp ce stătea

așezată pe marginea patului, în halat, uscându-și părul cu foenul, simți pe umăr mâna soțului ei.

– O! exclamă ea, în timp ce vâjâitul uscătorului se stingea treptat. Te-ai întors mai devreme!

Nicholas ridică din umeri.

– Cu vreo jumătate de oră. Îmi pare rău dacă ți-am dat planurile peste cap.

Tonul lui rece și indiferent o irită, dar între timp se învățase să nu reacționeze.

– Scuză-mă că n-am fost gata ca să-ți întâmpin musafirii, spuse ea, gemând când copilul dădu o lovitură viguroasă cu picioarele. Știi, uneori cred că-s prima femeie din lume care va naște o caracatiță!

Nicholas zâmbi, dar fără veselie. Ridicând ușor din umeri, Alannah se duse să se îmbrace. În fond, ea hotărâse să-l trateze ca pe un străin și era mulțumită de absențele și atitudinile lui distante.

– Ești gata?

Glasul lui Nicholas o făcu să se întoarcă spre ușă.

– Da.

O studie câteva momente, după care spuse:

– Rochia asta îți stă bine. Ai nevoie de... Așteaptă un moment.

Avea nevoie de cercei, și erau două smaralde închise la culoare, tăiate oval, cu un aspect aproape gotic. Alannah privi uimită cerceii, apoi ridică ochii spre el.

– Sunt foarte frumoși. De unde... Ai cui sunt?

Buzele lui Nicholas se strânseră cu furie.

– Ai tăi, răspunse el scurt.

Când Alannah nu schiță nici un gest de a-i lua, adăugă brutal:

– N-au fost ai lui Ngaire, dacă asta te preocupă. Ei îi plăceau safirele și perlele; ar fi găsit barbare smaraldele astea.

Alannah aproape că tresări. Cu degete tremurătoare, își prinse nestematele la urechi. Nicholas nu-i mai dăduse nici o altă explicație, dar instinctul o avertiza să nu-l mai întrebe nimic, fiind clar că soțul ei abia reușea să-și păstreze calmul.

"De ce?" se întrebă Alannah.

Dar nu putea găsi nici un răspuns.

Caroline Sterling era peste măsură de frumoasă. Părea absolut nedrept ca o femeie să aibă atâtea calități fizice, își spuse Alannah nepăsătoare, în timp ce-și saluta vizitatoarea cu amabilitățile obișnuite. Înaltă, dar nu atât de mult încât să nu trezească instinctele protectoare ale bărbaților, cu un trup prea planturos pentru modeling însă nici atât de plin încât să-i descurajeze pe bărbații care preferau suplețea, cu o piele ca mătasea, de un auriu palid scos în evidență de părul blond-argintiu – probabil vopsit, dar într-o nuanță atât de naturală încât nu putea fi sigură.

Superba structură osoasă a feței era accentuată de ochii mari căprui și o gură senzuală care făcea ca fiecare cuvânt rostit să pară încărcat de erotism. Era la fel de frumoasă în felul ei ca Nicholas într-al lui, amândoi având vitalitatea unei sănătăți perfecte.

Alannah se simțea bătrână, sleită și searbădă, chiar și după ce ochii Carolinei stăruiseră asupra smaraldelor cu o invidie vizibilă.

Acel sentiment de inferioritate era detestabil – și complet nou pentru ea. Toată viața știuse că Trina era mai drăguță și că existau destule fete cu adevărat frumoase, dar niciodată nu se mai simțise ca acum. Numai Nicholas era de vină, pentru că o silise să-i poarte copilul, astfel încât nici toate cosmeticalele din lume nu-i mai puteau reface strălucirea sănătoasă a pielii.

Involuntar, își atinse pântecul, unde copilul se liniștise.

Caroline Sterling întrebă suav:

– Când urmează să nașteți, doamnă Challoner?

– Numește-mă Alannah, răspunse ea automat, în același timp în care Nicholas spuse pe un ton trufaș:

– La vară.

Caroline arcui sprâncenele.

– Atât de curând? În zilele noastre nu se mai prea obișnuiește ca un cuplu să facă urmași imediat după nuntă, nu credeți?

– Am treizeci de ani, răspunse calm Nicholas, zâmbind spre Alannah.

– Dar Alannah e atât de tânără! protestă Caroline, cu un surâs ce nu i se citea și în ochii aurii, la fel de reci ca ai lui Nicholas, în timp ce o măsurau pe femeia din fața ei. "Tânără", adăugau ei cu dispreț, "și total neînsemnată".

Domnul se foi în loc, cam stânjenit.

– Draga mea... începu el, dar în aceeași clipă Alannah replică dulce:

– Cred că nouăsprezece ani ți se pare puțin, dar mama mea m-a născut la optsprezece și a fost foarte distractiv să am în chip de mamă o soră mai mare.

Fizionomia de o frumusețe desăvârșită a Carolinei se crispă un moment, după care se destinse într-un zâmbet de-a dreptul siropos.

– Ei, cred că tu ai hotărât, murmură ea, dând jucăuș din gene spre Nicholas. Deși, dacă-l cunosc bine pe soțul tău, pariez că a lui a fost decizia. E un mare manipulator – nu-i așa, Nick? Puternic și stăpân peste toate, ca un prinț războinic!

Ridicând o sprânceană, Nicholas răspunse cu un amestec de ironie și afecțiune:

– Cu alte cuvinte, mă faci dictator. Și întrucât Alannah tocmai a început să parcurgă indexul alfabetic, începând cu "ambițios", "arogant" și "autocratic", cred că n-are nevoie de ajutorul tău, Caroline.

– Serios...? murmură Caroline cam descumpănită și destul de surprinsă.

– Nu te lăsa amăgită de fața asta drăgălașă, o preveni Nicholas, privindu-și un moment soția. Alannah are un caracter pe măsura superbului ei păr – se aprinde ca un foc în fâneață. Peste zece ani, după ce va învăța să se și controleze, îi va face să tremure pe cei mai puternici bărbați!

Obrajii lui Alannah se înroșiră. Îl privi pieziș, pe sub gene, spunând pe un ton ironic:

– Nick, sunt sigură că pe domnul Sterling și Caroline nu-i interesează conflictele noastre – oricât de interesante le-am găsi noi.

Domnul Sterling răspunse jovial, chicotind:

– Am impresia că ți-ai găsit nașul, Nick. Parc-ați fi Katharina și Petrucchio din "Îmblânzirea scorpiei", hmm?

– Slabe speranțe, replică disprețuitor Caroline. Doar dacă nu cumva Nick plănuiește să facă din Alannah o ființă îngenuncheată și călcată în picioare, cum ajunge biata Katharina la sfârșitul piesei. Așa este, Nick? întrebă ea, privindu-l cu o expresie complice. Te-ai hotărât să-ți încerci și tu mâna la îmblânzirea unei scorpii?

Alannah simți un fior neplăcut, dar nu spuse nimic, lucirea prevenitoare din ochii lui Nick avertizând-o că era mai bine să fie prudentă. În fond, totul pornise de

la menționarea vârstei lui Alannah. Din primele momente se văzuse clar că sofisticata Caroline Sterling nu venise pregătită s-o simpatizeze pe soția lui Nicholas, dar n-ar fi trebuit să-și lase ostilitatea personală s-o împingă la comentarii răutăcioase.

Luând-o de mână, pe care spre surprinderea ei i-o sărută cu o grație pe care nu i-o mai văzuse, Nicholas replică nepăsător:

– Și să mă plictisesc de moarte cu o soție supusă și ascultătoare? Credeam că mă cunoști mai bine, Caro.

În glasul lui se simțea o undă clară de avertisment. Caroline o percepu și zâmbi pentru a-și ascunde emoția.

– Firește, nu pare tipic pentru tine, comentă ea indiferentă, părând dintr-o dată mult mai încrezătoare.

Căutând să schimbe subiectul, coborî privirea spre magnificul covor persan de pe jos, se uită la șirurile de cărți și în sfârșit se opri asupra unui arzător de tămâie chinezesc, din bronz, în formă de cerb.

– E din perioada dinastiei Sung, spuse ea dintr-o dată.

Alannah dădu din cap, cu părul lucindu-i ca o mătase însuflețită în lumina focului.

– Da, știu.

– Nick mi-a spus că îl reprezintă pe cerbul pitic care a trăit în grădinile miniaturale ale împăratului.

Era clar că o provoca. Alannah se instală mai bine în fotoliul de piele moale, coborând genele pentru a-și ascunde expresia ochilor.

– Fascinant, răspunse ea politicos.

Caroline îi aruncă o privire condescendentă.

– Firește, Nick are niște gusturi superbe. A vrut ca Ngaire să mobileze și să decoreze casa, dar pe ea n-o ducea mintea decât la cretoane și perdele cu volănașe, așa că a adus un decorator și i-a spus ce anume voia. Și, fiind vorba de Nick, ce-a vrut el, aia s-a făcut. Ngaire n-a avut nimic de spus – pentru ea, cuvântul lui Nick era lege.

Negăsind nici un răspuns mai potrivit, Alannah se mulțumi să spună, pe un ton cuviincios, doar atât:

– Da.

Și propuse să deschidă televizorul. Se săturase să tot audă confidențe despre femeia căreia îi cauzase moartea. Bine măcar că, din câte se părea, cei doi vizitatori nu știau nimic despre acel incident.

– Nu, refuză Caroline, nu mă interesează programul. Știi, Ngaire era verișoara mea.

– A...! exclamă Alannah, surprinsă. Nu știam...

– Da, observ. Tata și cu mine ne vedem des cu Nick. Noi doi avem multe în comun. Îi era devotat lui Ngaire, firește, dar întotdeauna am considerat că numai pentru că ea îl adora cu desăvârșire. Bărbații

tind să iubească femeile care-i adoră, nu-i așa, iar Ngaire era o blondă fermecătoare și drăgălaș de neajutorată.

După o scurtă pauză, în timpul căreia probabil așteptase un comentariu, continuă cu maliţiozitate:

– De-asta mă surprinzi atât de mult. Nu pari deloc neajutorată și sunt sigură că ești prea rațională ca să te dai în vânt după frumusețe.

– Ai perfectă dreptate, murmură Alannah, cu o admirație cu atât mai sardonică, cu cât Caroline se înșela amarnic. În fața unei neînduplecări ca aceea a lui Nicholas, Alannah se simțea complet neputincioasă. Și, din cine știe ce motiv, în acel moment ar fi dat orice ca să fie cea mai seducătoare frumusețe.

– Unde l-ai cunoscut pe Nick? întrebă Caroline în continuare.

Alannah se foi nervoasă, dar răspunse cu cel mai perfect calm:

– El și tatăl meu erau parteneri în unele afaceri.

– Înțeleg...

În vocea limpede a Carolinei se simțea un dispreț fin.

– Și cine e tatăl tău?

– Holman Finderne, răspunse Alannah, cu o scânteie licărindu-i în adâncurile albastre ale ochilor. Cei mai mulți îl cunoșteau ca Holt.

– A, numele mi-e cunoscut, firește. Nu e patronul firmei din Christchurch pe care a preluat-o Nick?

Alannah dădu din cap:

– Era. Tata a murit anul trecut.

– Deci, a fost o fuziune din mai multe puncte de vedere. Cred că ți-e dor de familia ta.

– Mi-este, răspunse simplu Alannah, conștientă cât de mult îi lipseau Trina cea înaltă și solemnă, drăgălașa și prostuța de Rose, și David – o, David! strigă inima ei îndurerată.

– Dorul de casă e infernal, nu-i așa?

Caroline, însă, nu părea deloc compătimitoare, privind-o cu o expresie tăioasă.

– Totuși, statutul de soție a lui Nick trebuie să aibă și unele compensații. Pe lângă farmecul lui masculin, care e de-a dreptul mortal, mai are și casa asta fabuloasă, și toată averea. Mare păcat că nu te simți destul de bine ca să dai petreceri, dar astea cred că pot aștepta până după ce se va naște copilul. Când era însărcinată, Ngaire plesnea de sănătate, sărăcuța de ea.

"Bravo ei", își spuse Alannah în sinea sa.

– Variază de la caz la caz. Ellen mi-a spus că o sarcină grea duce adesea la o naștere ușoară și un copil sănătos, comentă ea. Sper să aibă dreptate.

– Mă rog, e și normal să știe, a făcut vreo jumătate de duzină de copii, cred, răspunse

Caroline, pe care era clar că n-o interesau pronosticurile lui Ellen. Cât timp crezi c-au să te mai țină grețurile?

Alannah ridică din umeri, plictisită și iritată.

– Aș vrea și eu să știu.

– Mda, mă rog, cred că oricum nu te-ar tenta să vii la un bal, indiferent cum te-ai simți, continuă Caroline, privindu-i ostentativ talia. N-ai putea să dansezi și te-ai plictisi stând toată seara pe margine.

– Aproape sigur, replică Alannah pe cel mai sec ton, deși în ochi i se ivise dintr-o dată interesul. Despre ce bal e vorba?

– A, e un bal de caritate, favoritul lui Nick. Ne ducem întotdeauna în grup, iar Nick, fiind președintele, trebuie să fie prezent, firește. Are loc peste trei săptămâni, la Auckland. O petrecere fabuloasă.

Se aplecă înainte, dezvăluindu-și relieful voluptuos al sânilor și o porțiune de umăr bronzat.

– E evenimentul monden al anului. Mai întâi luăm cina, apoi continuăm cu balul și, de obicei, dimineața ne prinde prin vreun alt restaurant, la micul dejun. Magnific!

– Așa și pare, zâmbi Alannah, spunându-și că acea Caroline Sterling era atât de lustruită, încât arăta mai mult ca fantezia unui bărbat decât ca o femeie în carne și oase.

Parcă mulțumită de reacția pe care o provocase, Caroline se rezemă la loc, înfumurată, vorbind cu ochii pe jumătate închiși.

– Nu contează, spuse ea dulceag, se va ține unul și la anul. Doar dacă nu cumva vei fi însărcinată din nou, firește. E clar că Nick își scoate pârleala, nu? Uneori îmi dă impresia că mai mult a suferit după copil, bietul micuț. Știi, el și Ngaire încercaseră trei ani în șir. Începea să-i ajungă disperarea.

Râse ascuțit, cu malițiozitate.

– Dar acum știm cine lăsa de dorit, nu-i așa? În nici un caz Nick!

– Într-adevăr.

Stăpânindu-și fiorul stârnit de invidia febrilă, avidă, din privirea celeilalte femei, Alannah simți că i se cam făcea greață. Deci, de-asta se înfuriase Nicholas așa de tare când îi luase ea în derâdere virilitatea. Biata Ngaire, să aștepte atât de mult timp și apoi să moară! Doamne, oare niciodată n-avea să poată scăpa de remușcări, de chinul care continua s-o țină captivă? Nicholas crezuse că o înrobise cu amenințările lui, dar acum Alannah știa că dincolo de acele cuvinte se profila fantoma mustrătoare a lui Ngaire; de aceea ajunsese aici, în compania acestei femei răutăcioase, suportându-i încercările de a-i învenina căsnicia.

Numai de-ar fi știut!

– Ia spune-mi, te simți bine? întrebă Caroline, cam nemulțumită. Ai o culoare ciudată. Nu vrei să bei puțină apă, sau ceva...? Un brandy?

Neputându-și reprima un fior, căci pe lângă cafea nu putea să suporte nici alcoolul, Alannah clătină din cap.

– Nu, o să-mi treacă.

– Ei, cred că ar trebui să te duci la culcare. Pari gata să leșini. Să te-ajut? Sau s-o chem pe Ellen?

Ultimul lucru pe care-l dorea era ajutorul Carolinei.

– Nu, spuse ea cu voce stinsă, mă descurc eu...

– Bine. L-aș chema pe Nick, dar discută afaceri cu tata.

Văzând-o că ezita, Caroline adăugă:

– Ascultă, nu e nevoie să fii o gazdă politicoasă. Ellen va face cafelele pentru bărbați, eu îi voi servi, apoi am să mă duc să mă culc. Îi cunosc bine, vor sta de vorbă toată noaptea.

Se părea că și Caroline își învățase bine lecția. Afacerile bărbaților erau sacrosancte. În timp ce mergea pe coridor, o neașteptată răzvrătire sfidătoare o făcu pe Alannah să ciocănească la ușa cabinetului.

Auzi glasul lui Nicholas răspunzând și intră.

Soțul ei, elegant și calm ca întotdeauna, stătea rezemat de marginea biroului, cu o hârtie în mână. Spre deosebire de el, în ciuda costumului excelent croit, Ralph Sterling arăta greoi și voluminos, dominând cu statura lui șemineul. Într-o mână ținea un trabuc, iar în cealaltă un pahar cu băutură. Amândoi erau încruntați.

La vederea ei, Nicholas se încruntă și mai tare.

– Alannah? întrebă el repede, pornind spre ea.

Alannah dădu din cap, apoi îi zâmbi cu căldură celuilalt.

– Mă scuzați că vă întrerup, dar trebuie să mă duc la culcare, spuse ea încet. Caroline a spus că va fi amabilă să vă aducă imediat cafelele. Îmi pare foarte rău, domnule Sterling.

Trăsăturile lătărețe ale lui Ralph se destinseră.

– Nu-ți face griji, draga mea. Când era însărcinată, soția mea obișnuia să se culce în fiecare seară la opt!

Alannah zâmbi cuviincios, întorcându-se spre Nicholas, care tocmai o cuprinsese cu un braț de mijloc.

– Așteaptă-mă cinci minute, Ralph, îi spuse el, peste umăr.

– Desigur. Noapte bună, Alannah.

– Noapte bună, domnule Sterling.

După ce ieșiră pe culoar, Alannah protestă încet:

– Pot ajunge acolo și singură, să știi!

– Da, chiar și de-ar trebui să te târăști pe jos, replică Nicholas cu glas aspru, dar continuând s-o țină de talie. Și știu prea bine că ai prefera să te târăști decât să accepți ajutorul meu.

Alannah ridică din umeri, încercând să se țină cât mai dreaptă.

– Sunt obosită, atâta tot.

– Nu fi idioată, i-o întoarse el obosit. Ajunge să te văd, ca să-mi dau seama cât te epuizează situația asta. Nu te mai forța atâta.

– Ești îngrijorat pentru copil?

Degetele lui îi strânseră un moment talia, crud, apoi se destinseră.

– Altfel, cum? Totuși, Stewart m-a asigurat că, deși arăți ca moartea încălzită, de fapt ești în cea mai bună formă.

– Și, desigur, copilul nu va avea nici o problemă, adăugă ea cu cinism dulce. Crește și înflorește – ca orice parazit.

Nicholas îi deschise ușa camerei, cu o plecăciune batjocoritoare.

– Așa îl consideri?

Tentația de a minți era aproape copleșitoare, dar Alannah își jurase să nu-l mintă niciodată.

– Nu, recunoscu ea încet. Mai ales de când a început să se miște.

– Intinctul le întrece pe toate, comentă Nicholas pe un ton răutăcios care o făcu să ridice brusc capul. Un moment, îi cercetă chipul din priviri, văzându-i expresia rece și închisă în sine, apoi oftă.

– Într-adevăr. Noapte bună.

Capitolul 8

Caroline Sterling și tatăl ei au mai stat o zi și o noapte, plecând abia în a treia zi, spre prânz. Alannah se bucură să-și ia adio de la ei. Caroline își petrecuse o mare parte din timp făcând numeroase aluzii mărunte din care reieșea clar cât de strânse fuseseră relațiile dintre ea și Nick.

Și încă mai puteau fi, din câte știa Alannah. Chinuită de noul și incomodul sentiment de proprietate insinuat pe nesimțite, Alannah constata că imaginea lui Nick în patul frumoasei Caroline o înfuria.

Bine măcar că Nicholas nu răspundea la provocările deschise ale Carolinei. O trata cu o curtoazie simplă care ar fi putut ascunde orice.

După acel weekend, ritmul vieții păru să încetinească. Alannah se deplasa tot mai greu. Făcea

adesea baie în piscină, cu un costum de baie pe care i-l procurase Ellen, iar grețurile îi treceau treptat. Nicholas își petrecea o parte din timp acasă, dar era la fel de distant și închis în sine.

Într-un weekend, însă, când îi spuse că avea să rămână la Auckland, Alannah se enervă surprinzător de tare.

– Din cauza balului?

Nicholas înălță sprâncenele.

– Întâmplător, da. De unde...? A, da, sigur: de la Caroline.

– Bineînțeles.

Of, de ce nu se putea stăpâni? Acum avea s-o sâcâie cu gelozia, iar Alannah nu era geloasă. Poate doar invidioasă. Nu se mai distrase de atâta vreme...

Dar Nicholas nu făcea decât s-o privească lung, fără nici un comentariu răutăcios.

În schimb, spuse calm:

– Sunt obligat să fiu prezent acolo, teamă mi-e.

– Bineînțeles, repetă Alannah.

De astă dată, iritarea din tonul ei fu atât de clară încât se așteptă la o ripostă imediată. În schimb, Nicholas nu făcu decât s-o privească lung, cu o expresie imens de obosită. Un moment, pe Alannah o cuprinse o emoție ciudată, pe care niciodată n-o mai simțise. Era dureroasă și o sili să-l întrebe:

– Ai cumva probleme?

Când Nicholas o privi surprins, murmură cam încurcată:

– Pari obosit.

– Serios?

Observația ei părea să-l amuze.

– Deci tot te mai uiți la mine, din când în când.

– N-am încotro.

– Ai vrea să rămân aici în weekend?

Alannah era atât de deznădăjduită din cauza propriilor ei slăbiciuni, încât răspunse răstit:

– Nu! N-am nimic împotrivă să-ți petreci la Auckland toate weekendurile!

– Mă tem că asta ar da naștere la comentarii, replică el calm. Prietenii mei sunt convinși că-s așa de gelos pe tine, încât nu-ți permit să ieși din casă.

– Vor fi dezamăgiți când au să mă cunoască, ripostă Alannah, adăugând cu o gingășie acră care o costă un efort considerabil: nu mă îndoiesc, Caroline își dă toată silința să-i convingă pe toți că bârfele sunt complet deplasate.

– Într-adevăr, răspunse el, vizibil plictisit. Numai că, oricât ar fi de frumoasă și sexy, pe Caroline n-o dă deșteptăciunea afară din casă. E uluită că, după ce o ascultă descriindu-te, toate cunoștințele noastre rămân cu convingerea că eu ador pământul pe care-l calci. Altfel, de ce m-aș fi însurat cu tine?

– În nici un caz pentru felul cum arăt! replică Alannah. Și nici pentru personalitatea mea. Dar, mai devreme sau mai târziu, cineva tot o să afle de ce ai făcut-o, Nick. Și-atunci ce-ai să faci? Sunt sigur că nu va fi deloc în avantajul imaginii tale. Majoritatea oamenilor, chiar și a afaceriștilor lipsiți de scrupule, vor găsi planul tău cam prea nemilos.

Se întoarse spre el, cu un orbitor zâmbet fals.

– Oamenii normali nu se căsătoresc cu persoane pe care le detestă, numai ca să se răzbune. Nu te temi că prietenii tăi vor începe să te privească pieziș?

– Câtuși de puțin, răspunse el netulburat. Dacă... mai bine zis, atunci când se va afla că ai cauzat moartea lui Ngaire, voi da de înțeles că, văzându-te cu acel prilej, am fost atât de impresionat încât am păstrat legătura cu tine.

Zâmbi, cu trăsăturile înăsprite într-o mască de gheață.

– După ce te-ai întors din străinătate, când ne-am reîntâlnit, ne-am îndrăgostit la nebunie. O povestioară romantică, nu găsești? Cu avantajul de a fi aproape adevărată.

– Sunt sigură că nimeni nu va crede o asemenea... o asemenea grămadă de gogoși, aruncă Alannah cu dispreț.

– Serios? Dar oamenii se lasă păcăliți extrem de ușor. Uită-te la mama ta, de pildă. E absolut convinsă că ne suntem totalmente devotați unul altuia.

Sarcasmul rece din expresia lui o făcu pe Alannah să întoarcă privirea, reproșându-și amarnic faptul că deschisese o asemenea discuție.

Nicholas însă continuă, sardonic:

– Mi-e greu să te înțeleg. Din scrisorile pe care le duc la poștă în fiecare săptămână reiese că ai iertat-o pe Rose pentru rolul jucat în căsătoria noastră, în schimb pe mine continui să mă dușmănești la fel de neîmpăcat ca la început.

– Nu înțelegi nimic. Rose e...

Se întrerupse brusc.

– Rose e o proastă, încheie Nicholas în locul ei. O femeie proastă, interesată și dispusă să-și vândă fata ca pe o sclavă pentru ca ea și cealaltă fiică, favorita ei, să-și poată continua viața în luxul la care consideră că are tot dreptul.

Alannah tresări, căci Nicholas spunea adevărul, fie și doar în parte.

– Nu înțelegi, repetă ea cu voce lemnoasă.

– Ba înțeleg foarte bine.

Disprețul din cuvintele lui o făcu să roșească.

– Cred că tu ești cea care nu înțelege. Rose știa prea bine ce se întâmpla. N-am încercat să-i ascund nimic din motivațiile și interesele mele.

– Știu...

Alannah se așeză încruntată, încercând totuși să-i explice adevărul despre mama ei.

– Rose a fost răsfățată și ocrotită toată viața. Tata... tata o tachina uneori pentru cât de puțin o interesau problemele financiare, dar n-a încercat niciodată s-o schimbe. Întotdeauna a fost convinsă că, dacă-ți păstrezi optimismul și privești partea bună a lucrurilor, toate se vor rezolva de la sine.

Când ridică privirea și-i văzu zâmbetul disprețuitor, continuă cu aprindere:

– Ușor ți-e ție să vorbești, tu nu știi cum e să fii prețuit numai pentru felul cum arăți și talentele tale de gazdă în înalta societate! Pe Rose n-a încurajat-o nimeni să-și folosească uneori și creierul. S-a măritat cu tata pentru că era un om bun, iar părinții i-au spus că avea să fie și un soț la fel de bun. Era sigură că același lucru urma să mi se întâmple și mie.

– Chiar dacă erai îndrăgostită până peste cap de băiatul din vecini?

Sarcasmul tăios din tonul lui o făcu să tresară, dar îi răspunse la fel de calmă:

– Credea că nu era decât o slăbiciune copilărească.

– Și de fapt...?

Întrebarea străpunse aerul ca o săgeată cu vârful otrăvit, nimerind drept la țintă, în punctul cel mai sensibil. Alannah simți că i se usca gura.

– Știi prea bine răspunsul.

– O, Doamne, da! râse gros Nicholas și porni spre ea, oprindu-se atât de aproape încât Alannah îi simți în

nări aroma slabă, sărată. Iubire veșnică, spuse el ironic, apucând-o de bărbie pentru a o sili să-i înfrunte privirea. Găsești o plăcere secretă în a face pe martira, Alannah? Te consolează în momentele când plângi pe-ascuns la gândul că fericirea lor se datorează sacrificiului tău? Ei bine, nu te voi lipsi de aceste plăceri legitime, dar să nu uiți niciodată că, atunci când zaci în brațele mele gemând, n-o faci pentru că te gândești la binele mamei sau al surorii tale, nici la singura ta iubire adevărată. Reacția asta îmi aparține mie și numai mie.

Și o sărută, explorându-i gura cu o plăcere senzuală și crudă, până când Alannah începu să tremure de furie și de... da, și de dorință...

Sâmbătă dimineața, Alannah se trezi cu dureri de șale – dureri care nu-i trecură nici după plimbare, nici după o oră petrecută în piscină.

– Nu-ți face griji, nu înseamnă nimic, o liniști Ellen, ajutând-o să se rezeme pe două perne. Dar cred că ar fi mai bine să te odihnești.

Nervoasă și agitată, Alannah încercă să se destindă, răsfoind niște cărți pe care Ellen i le adusese din bibliotecă. Nici una nu-i prea capta interesul, așa că, auzind că suna telefonul, răspunse imediat, mulțumită de diversiune.

Bucuria îi pieri, însă, când recunoscu vocea de la celălalt capăt al firului.

– Bună, Caroline, răspunse ea.

– Alannah, ce faci? Nick mi-a spus că-ți crește burta văzând cu ochii.

– Într-adevăr! confirmă ironic Alannah

– Mă bucur pentru tine! Poți să-l chemi pe Nick, te rog? Îmi pare rău că te deranjez, dar au apărut niște încurcături cu pregătirile pentru balul de diseară și trebuie să-l anunț, fiindcă ne-am înțeles să mergem împreună.

Alannah își mușcă buzele, dar reuși să pară indiferentă în continuare.

– Regret, nu-i acasă, Caroline. Stă în apartamentul din Auckland.

– A...

Caroline făcu o scurtă pauză, apoi reluă, pe același ton onctuos și insinuant:

– În ultima vreme pare să-și petreacă tot mai mult timpul acolo. Îl presează afacerile, cred, deși înainte se ducea acasă în fiecare weekend. Bine, atunci am să trec pe la el. Mulțumesc, Alannah.

În timp ce închidea telefonul, Alannah simți cum o învăluia un val roșu de furie. Părea tot mai clar că Nicholas și Caroline încă mai erau amanți, dar acea femeie nu avea nici un drept să se comporte atât de provocator. Fierbând de ciudă că sarcina o împiedica s-o pună la punct pe Caroline Sterling, Alannah își duse o mână la șale, cu o strâmbătură.

– Gata, pân-aici! declară Ellen din ușă. Îl sun pe doctorul Stewart, trebuie să-l consulți.

Medicul apăru în mai puțin de-o oră, o examină și spuse pe un ton liniștitor:

– Cred că nu e nici un motiv de îngrijorare, dar ar fi mai bine să stai în pat vreo două zile. Odihnește-te și nu face eforturi. Unde e soțul tău?

– La Auckland, răspunse scurt Alannah.

– A pornit încoace, interveni Ellen.

Văzând privirea uimită a lui Alannah, adăugă:

– Mi-ar fi pus pielea pe băț dacă nu-l anunțam!

Deși era gata să protesteze energic, Alannah se gândi mai bine și-și ținu gura.

Nicholas o găsi în pat, palidă și slăbită, privind pe fereastră peluza însorită de-afară. Numai Alannah știa că paloarea nu era cauzată de greutățile sarcinii.

– Te simți bine? întrebă el grăbit, apropiindu-se de pat.

Alannah dădu din cap, cu un sentiment de vinovăție.

– Nu știu de ce se agită toată lumea atâta. Nu-i decât un junghi prin șale.

Nicholas, care îl consultase și el pe medic între timp, se așeză pe un scaun de lângă pat, spunând calm:

– Junghiurile prin șale pot fi semne ale pericolului unei pierderi de sarcină. Stewart nu crede că există un asemenea risc, dar e mai bine să fim prudenți.

– Nu era nevoie să vii acasă.

Dacă părea ingrată, n-avea încotro. Era genul de replică pe care ar fi așteptat-o Nicholas de la ea.

Înălțând o sprânceană, soțul ei îi luă o mână și o sărută, cu ironie vizibilă.

– Și s-o șochez pe Ellen?

– Ai fi putut?

Nicholas zâmbi plictisit.

– A, da, foarte ușor. Începe să spere că putem realiza cu ajutorul companiei ceea ce n-am putut prin sex – și anume, să avem o căsnicie cât de cât fericită. Amândoi ne jucăm excelent rolurile în fața ei, dar știe al naibii de bine ce înseamnă pentru mine copilul ăsta.

– De ce?

Ridicând din umeri, Nicholas îi eliberă mâna.

– Din motivul obișnuit. Atavismul, cred, dorința ancestrală de a-mi vedea genele reproduse. Și-acum, plec. Dacă ai nevoie de ceva, sună.

Alannah îl așteptă să ajungă aproape de ușă, înainte de a-l întreba cu falsă nepăsare:

– Apropo, Caroline te-a găsit?

Nicholas, care se oprise la auzul vocii ei, o privi peste umăr, fără nici o expresie.

– Da, spuse el, după un moment de încordare. Era la mine când a sunat Ellen. De ce?

– Te căutase aici, și i-am spus unde erai.

– Serios?

După o nouă pauză la fel de scurtă și ciudată, Nicholas continuă netulburat:

– Îți mulțumesc. Probabil uitase că stabilisem să-mi petrec weekendul în oraș.

Uitase pe dracu'! replică Alannah în sinea ei. Voia să aflu că va fi partenera ta la bal, și o știi foarte bine, porcule!

Fir-ar el să fie, ce-i păsa ei dacă avea chef să se culce cu Caroline Sterling? Când începuseră absențele lui, ideea unei amante o bucurase – dar nu o femeie pe care o cunoștea! Nicholas nu avusese nici un drept s-o aducă în casă!

Și totuși, în seara aceea n-avea să-l mai însoțească la bal. Deși Nicholas susținea că venise acasă din cauza lui Ellen, Alannah găsea o satisfacție răutăcioasă la gândul că-i putea controla acțiunile, fie și doar recurgând la trucuri.

Categoric, durerile de spate n-aveau să-i treacă până a doua zi. Poate că data viitoare Caroline urma să se gândească mai bine înainte de a-și împrăștia veninul.

Când Alannah se trezi din somn, ploaia bătea în geam, împinsă de vântul dinspre răsărit. Nicholas stinsese veioza de pe noptieră, lăsând aprinsă doar lampa de pe biroul Queen Anne. În cursul zilei, Alannah îi scrisese lui Rose, iar plicul era pe birou,

lipit și timbrat. Nicholas, cu cordonul halatului legat larg, stătea în picioare, privind plicul și învârtindu-l încet cu degetul.

Ceva nedefinit din atitudinea lui o făcu pe Alannah să rămână tăcută, nemișcată; avea senzația că-i vedea o latură pe care până atunci și-o ținuse ascunsă.

Apoi, Nicholas ridică încet capul, cu o expresie atât de chinuită încât Alannah simți un val neașteptat și năvalnic de compasiune. Oare se gândea la Ngaire, pe care o iubise și care acum îi lipsea atât de mult...?

Peste ani de zile, Alannah avea să descopere că în acel moment se maturizase enorm. Într-un fel, înțelesese că un om care iubea atât de profund ca Nicholas putea să mintă, să înșele și să se răzbune pe ființa care-i cauzase acea deznădejde, complet necruțător. Numai o iubire imensă putuse provoca o reacție atât de feroce.

Orice dorință de a-l mai lovi se mistuise. Alannah închise din nou ochii, stând nemișcată, în timp ce Nicholas venea și se strecura în așternut.

Încă o piatră de hotar în viața lor împreună. După aceea, Alannah a început să-l observe încontinuu, încercând să-i descopere cele mai ascunse secrete. Uneori, Nicholas o prindea, dar nu reacționa altfel decât susținându-i privirea până când Alannah își pleca ochii, jenată.

Capitolul 9

Vara se apropia, copilul din pântecul lui Alannah creștea, numai distanța dintre părinții lui rămânea neschimbată. Într-o zi, Nicholas veni acasă obosit, înotă o oră, apoi anunță cu glas aspru, ca și cum ar fi trecut săptămâni întregi de când nu-și mai vorbiseră:

– Trebuie să plec în Australia.

– În Australia?

– Da. La Melbourne, mai exact.

Alannah dădu din cap, simțindu-se ciudat de abătută. Nicholas mai plecase de-acasă pentru perioade lungi, dar acum nașterea era prea aproape.

– Când pleci? întrebă ea.

– Poimâine, spuse el, aruncându-și prosopul cu care se șterse. Voi lipsi trei sau patru zile, depinde.

Poate că ceva din emoțiile ei era prea evident, căci Nicholas adăugă:

– E doar la patru ore distanță, Alannah. Iar Stewart m-a asigurat că nu e nici un pericol să naști în următoarea săptămână.

Se apropie de ea și o ajută să se ridice din șezlong.

– Trebuie neapărat să mă duc, îi spuse el, ținându-i mâinile pe umeri.

– Desigur, răspunse Alannah, cu aceeași politețe dintotdeauna. Nu-ți face griji, Nick, Ellen mă păzește ca o santinelă neclintită.

Degetele lui se crispară un moment.

– Știu, spuse încet. Te rog să mă crezi că n-aș pleca, dacă n-ar fi strict necesar. Foarte mulți oameni depind de mine, iar problema asta e foarte importantă.

– Sigur că este.

Alannah se întoarse, lăsându-i mâinile să cadă de pe umerii ei. Un moment Nicholas păru rănit, aproape vulnerabil, ceea ce o făcu să remarce cu răceală:

– Pentru numele lui Dumnezeu, parc-ai fi Ellen! Nu e decât un copil, în fond, chiar dacă va fi moștenitorul averii tale. Zilnic trec prin asta mii de femei, fără nici o problemă. Distracție plăcută la Melbourne!

– E o călătorie de afaceri, declară el răspicat, cu un formalism care arăta cât era de furios.

La despărțire, când o sărută, atingerea indiferentă a buzelor lui fu lipsită de orice căldură. Nici Alannah nu rămase să-i facă cu mâna până când mașina nu se mai văzu.

În timp ce mânca o piersică timpurie dulce, plimbându-se prin livadă spre grădina de zarzavaturi, Alannah auzi glasurile soților Thurkettle. Vocea lui Ellen, revoltată și în același timp uimită, o făcu să se oprească după un gard viu de feijoa, ascultând.

– ...nu-nțeleg ce-are de gând! S-o ia cu el pe nesuferita aia de Caroline Sterling, și mai multe nu!

– Și pe taică-său, îi aminti Hugh.

Ellen pufni disprețuitor.

– De parcă prezența lui ar conta! A mai venit cu ea și de alte dăți, și știi bine ce se întâmpla de cele mai multe ori. Dacă vrei să-ți spun părerea mea, moș Sterling se face că nu vede fiindcă are nevoie de Nick în afaceri!

Hugh mormăi ceva. Peste bătăile bubuitoare ale propriei inimi, Alannah auzi vocea mai limpede a lui Ellen, în timp ce se rezema de ramurile unui tufiș de feijoa.

– Nici nu mai știu ce să cred! Toate mergeau așa de bine! Se calmase și ea, nu mai făcea crize, el se purta cumsecade – și-acum, poftim de vezi! Ești sigur că se ducea și aia la Melbourne, nu venise doar să-l conducă la aeroport?

Din răspunsul lui Hugh nu se distinse decât un mormăit, oricât de tare își ciulise urechile Alannah. Ellen fu cea care confirmă totul.

– Da, e destul de clar, spuse ea. Of, ce l-o fi apucat iar pe Nick...?

Continuă să vorbească, dar Alannah se întoarse și se îndepărtă, pe furiș, ca o hoață, prin iarba înmiresmată a livezii. Se mișca instinctiv, căci pe dinaintea ochilor îi pluteau imagini cu Caroline Sterling în brațele lui Nicholas.

Rădăcina noduroasă a unui pohutukawa forma un scăunel natural. Gâfâind, cu inima frântă, Alannah se așeză, apăsându-și pântecul unde palpita copilul lui Nicholas.

Și, pentru prima oară de când se măritase, o podidiră lacrimile, fierbinți, dureroase, sfâșiindu-i inima până când alunecă la pământ, chinuită, lăsându-și-le să se prelingă printre degetele cu care-și acoperise fața.

Copilul se mișcă; toată ziua stătuse liniștit. Zbaterea din pântecul ei o făcu să se ridice în picioare. Abia reuși să ajungă în dormitor. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca privirea perspicace a lui Ellen să-i descopere fața înroșită și umflată de plâns.

Făcu repede un duș, dorindu-și să se poată spăla la fel de ușor și de amărăciunea din suflet. Patul nu arătase niciodată mai îmbietor, dar trecu un timp până să adoarmă.

Iar junghiul care o trezi, în continuarea durerilor intermitente care de o bună bucată de timp creșteau în intensitate, o făcu să înțeleagă.

Copilul lui Nicholas alesese tocmai acel moment pentru a veni pe lume.

La scurt timp după ivirea zorilor, Alannah privea chipul indignat al fiului ei, mirată să observe niște trăsături atât de asemănătoare cu ale lui Nicholas întipărite pe fața aceea mică: sprâncenele cu capete lățite, bărbia fermă, nasul care urma să devină la fel de drept și precis definit ca al tatălui său.

Apoi, băiețelul deschise ochii și un spasm muscular dădu impresia că-i zâmbea.

Alannah trase aer în piept, dureros. Inconștient, brațele i se strânseră și, aplecându-se, sărută fruntea fină și zbârcită. Imediat, micul chip se întoarse spre pieptul mamei sale.

– Îi e foame, spuse sora. Ce-ar fi să-l alăptezi?

După aceea Alannah dormi până spre seară, trezindu-se numai când i se aducea mâncarea. Era singură cu fiul ei când ușa se deschise și intră Nicholas.

Purta un costum închis și arăta obosit dar la fel de impresionant, cu ochii ațintiți spre fața ei uimită.

– Cum te simți? o întrebă el scurt.

Alannah înghiți în sec.

– Bine. Ce... ce-i cu tine aici?

Sprâncenele lui Nicholas se arcuiră cu o ironie rece.

– Am venit să-mi văd fiul, ce altceva?

– Nici măcar nu te-ai uitat la el.

Nicholas se oprise la un pas distanță de pat. Acum făcu și acel ultim pas, privind-o pe Alannah atât de atent încât o făcu să se înroșească, plecându-și ochii.

– A fost greu? o întrebă el.

Blândețea lui o dobora. Mai presus de orice dorea să-i simtă brațele, să-și rezeme capul pe umărul lui și să-i simtă, recunoscătoare, puterea și forța.

– Nu, spuse ea cu voce răgușită, n-a fost greu deloc. Doctorul Stewart a spus că... că va trebui să fim atenți cu următorul, întrucât ăsta s-a născut atât de rapid. Se pare că, în continuare, se nasc din ce în ce mai repede.

– Dacă va mai fi altul...

Nicholas îi dădu drumul și se întoarse spre patul copilului, lăsând-o complet nedumerită.

Cu siguranță, toată acea... acea farsă conjugală nu avea alt scop decât cel de a-i dărui moștenitori, nu? Doar dacă nu cumva Nicholas trăsese concluzia că se săturase de ea, iar Caroline îi era de ajuns. Din cine știe ce motiv, pe Alannah o cuprinse o furie cum de luni de zile nu mai simțise... Mânia, teama, disperarea, toate se luau la întrecere; rezemându-se de perne, închise ochii pentru ca Nicholas să nu-i poată citi gândurile și sentimentele.

– Te simți bine?

– Da, răspunse ea, deschizând iar ochii pentru a-i înfrunta privirea. Ei, cum ți se pare? Seamănă cu tine îndeajuns pentru a satisface exigențele dinastiei Challoner?

Nicholas ridică din umeri, privind încruntat copilul care dormea.

– A, categoric. Spune-mi, mereu scoate sunetul ăsta ciudat?

Toate instinctele materne i se activară, făcând-o să se aplece spre leagăn.

– O, Doamne! exclamă ea, vinovată. Of, fir-ar să fie!

O licărire de amuzament îmblânzi privirea lui Nicholas.

– Ce s-a întâmplat?

– Își suge degetul. Și mă tem că de la mine a moștenit năravul ăsta!

Nicholas zâmbi, arătând dintr-o dată mult mai tânăr.

– Ei bine, cred că am să te iert. Spune-mi, ce culoare au ochii lui?

Uimirea ei îl făcu să surâdă din nou.

– Ellen a-ntrebat.

– Dar... nu știu... Mi se pare că e un fel de albastru lăptos...

– Ca la toți bebelușii, interveni vioi sora, intrând în cameră cu o tavă. Dar vor fi la fel de albaștri ca ai dumneavoastră, domnule Challoner.

Puse tava pe genunchii lui Alannah, cu un zâmbet cald, și-i lăsă din nou singuri.

– Când pleci înapoi? întrebă Alannah, fără să atingă capacele de pe farfurii. Presupun că domnul Sterling are grijă de toate, în lipsa ta, nu?

Privirea lui Nicholas deveni mai tăioasă, străbătând camera ca o lance.

– Nu. Trebuie să mă întorc cu avionul de diseară. Cine ți-a spus că Ralph ar fi venit cu mine?

– A, am auzit o conversație între Ellen și Hugh, răspunse Alannah cu falsă nepăsare. Caroline se distrează bine?

Expresia aspră a lui Nicholas se intensifică.

– Se distrează foarte bine, răspunse el, accentuând acid cuvintele.

După o pauză scurtă dar încordată, Alannah luă capacul de pe o farfurie cu supă.

Nicholas se mișcă atât de silențios, încât mâna lui, împiedicând-o să apuce lingura, o luă complet prin surprindere.

– N-ai nimic de spus? o întrebă.

– N-nu...

Era un răspuns laș – dar și singurul posibil. Alannah cunoștea bine acea amenințare controlată.

– Bine, atunci eu te las.

Mâna i se ridică, pentru a-i cuprinde sânul.

– La revedere, iubita mea soție, mai șopti el, aplecându-se să-i sărute buzele inerte.

Când se retrase, avea obrajii înroșiți, iar Alannah se prăbuși cu spatele pe perne. I se părea că printre pleoapele lui îngreunate se zărea o lucire de ură.

Repede, neașteptând să se gândească mai bine, îl întrebă:

– Te întorci chiar acum?

– Da.

– N-ai să fii obosit?

Nicholas ridică din umeri, cu buzele răsfrânte într-un rânjet sardonic:

– Când te-a îngrijorat pe tine oboseala sau odihna mea?

Și plecă, lăsând-o nedumerită și epuizată.

Se întoarse a doua zi, așteptând o oră la aeroport pentru a le lua și pe Rose și Trina. Alannah le auzi râsetele pe culoar, urmate de un ciocănit sfios în ușă.

Prima intră mama ei, urmată de Trina, care arăta incomparabil mai maturizată. Alannah le privi cu ochi mari, apoi, spre propria ei oroare, izbucni în plâns.

– Iubito! exclamă Rose, grăbindu-se s-o îmbrățișeze.

Trina se așeză pe marginea patului și-și lipi obrazul de al lui Alannah până când suspinele începură să slăbească.

– Of, ce proastă sunt...! Ce-oți fi crezând despre mine?

– Nevricale post-natale, comentă Rose pe un tot atoateștiutor. Mi-amintesc cât am plâns când te-am adus acasă de la maternitate. Tatăl tău, săracul, a crezut că se pomenise cu-o nebună pe cap!

– Acum mi-am revenit, spuse Alannah, rezemându-se de perne. Ați văzut copilul?

– Abia am intrat! zâmbi Rose. Ce nume o să-i dai?

– Încă nu știu...

Dintr-o dată, i se păru o adevărată tragedie că n-avea idee cum urma să se numească fiul ei și continuă grăbită:

– Va avea numele lui tata, dar Nicholas încă nu s-a hotărât care va fi primul nume.

Ca la un semnal, chiar atunci intră Nicholas.

– Va avea ochi albaștri! exclamă Rose. Exact ca ai tatălui său! Ce frumos! Dar ia spune-mi, Nick, cum o să-l cheme? Alannah, prostuța de ea, zice că habar n-are!

– Andrew Hilman. După amândoi bunicii.

Ochii lui Rose se umplură imediat de lacrimi.

– Îți mulțumesc, spuse ea emoționată. Scumpul meu Holt ar fi fost atât de mândru să-și vadă primul nepot. Dar pe fetiță să nu-ndrăzniți s-o botezați Rose! Niciodată nu mi-am putut suferi numele și nici n-am suportat gândul să i-l bag pe gât și altcuiva!

Alannah simți că se înroșea la față. Părul ei încă nu-și recăpătase luciul, continua să păstreze pe față și

piele toate urmele procesului istovitor al sarcinii și nașterii, iar Rose vorbea deja despre încă un copil!

– ...cât mai apropiați ca vârste, ca să poată fi prieteni, cum ați fost tu și Trina, încheie Rose încântată.

Cel care răspunse fu Nicholas:

– Alannah a avut o sarcină destul de grea, așa că vom aștepta un timp până s-o supunem din nou la așa ceva.

– A, dar de obicei a doua oară e mult mai ușor...! declară Rose, dar ceva din expresia lui Nicholas o făcu să amuțească.

Mai târziu, în timpul primei ei nopți la spital, Alannah se întrebă ce însemnaseră cuvintele lui Nicholas. Că nu se aștepta să mai facă dragoste cu ea până găsea de cuviință să mai aibă un copil? Încet, pe obraji începură să-i curgă lacrimi fierbnți, în timp ce asculta zgomotul traficului de-afară și sunetele slabe, discordante, din spital.

În drum spre casă, Alannah privi tot timpul chipul copilului adormit, contemplându-i osatura puternică de sub pielea fină, începuturile aroganței moștenite de la tatăl lui.

– Ești obosită?

Clătină din cap.

– Nu.

– Las-o baltă.

Când îi văzu privirea surprinsă, Nicholas zâmbi sever.

– Stewart m-a prevenit că s-ar putea să treci prin câteva săptămâni de depresie și va fi nevoie să fii tratată cu grijă.

– Și mă vei... trata cu grijă?

Nicholas tăcu timp suficient pentru a o face să se întrebe de ce-l tot zădăra, apoi răspunse cu glas obosit.

– Nu intenționez să te tratez nicicum, dacă de-asta-ți făceai griji. Ți-ai exprimat cât se poate de limpede dorințele în acest sens.

Strângea atât de tare volanul în mâini, încât degetele i se albiseră.

– Probabil mă crezi un fel de monstru, continuă el pe un ton acid. Abia ai scăpat de un calvar care a durat nouă luni. Chiar te-aștepți să te silesc din nou să înduri așa ceva, fără a-ți lăsa puțin timp să-ți revii?

Alannah îi văzu mâinile destinzându-se și spuse cu o voce șovăitoare:

– Nici tu nu te-ai străduit prea mult să... să-mi câștigi încrederea.

– Într-adevăr, confirmă el, cu un zâmbet înverșunat. Numai așa ceva n-aveam de gând. Voiam să te îngenunchez complet, să te frâng. Numai că tu ai refuzat să cedezi, nu-i așa? De fiecare dată când încercam, ripostai, aruncai săgeți din ochi, scuipai numai venin. De ce nu te temi de mine, Alannah?

Privind pe fereastră, fără a vedea peisajul de-afară, Alannah răspunse:

– Nu știu. Uneori mă temeam. Dar știam că, orice-ai fi făcut, nu mă puteai lovi dacă eu nu te lăsam.

Ridică din umeri.

– Ai comis o eroare de judecată. Dacă ai fi dorit într-adevăr să mă rănești, trebuia să mă faci să mă îndrăgostesc de tine, și abia pe urmă să-ți începi numărul de Rege al Demonilor.

– Asta a și fost intenția mea, la început, replică el calm, în timp ce cotea pe aleea din fața casei.

Capul lui Alannah se răsuci scurt spre el. Dar nu văzu decât un profil nepăsător, numai cu o undă de ironie tresărindu-i în colțul gurii.

– Apoi, am descoperit că aveai un prieten, continuă Nicholas. Prin urmare, a trebuit să folosesc forța.

Îi aruncă o privire scurtă, înainte de a se concentra asupra aleii care urca în serpentine. Alannah își privi mâinile încleștate în poală, stânjenită. De ce era atât de... atât de deschis cu ea?

Dar Nicholas nu mai spuse nimic și în curând ajunseră în fața casei. Momentul trecuse.

Capitolul 10

Andrew era un copil cuminte. Până și Ellen spunea așa, iar ea vorbea în cunoștință de cauză. Dormea după un program regulat, în timpul zilei se trezea cam din patru în patru ore, creștea și privea lumea din jur cu ochi mari și mirați.

Rose nu-și mai încăpea în piele de fericire. După ce se asigurase de impecabila poziție socială a proprietarilor de iahturi, proces care implica explorarea amănunțită a arborilor genealogici și descoperirea că o verișoară de gradul doi se măritase cu finul cine știe cui, Rose se dedică îngrijirii nepotului ei. În mod surprinzător, Ellen îi acceptă ajutorul. Ocazional, Alannah observa un amuzament sec în privirea menajerei când aceasta se uita la Rose, dar relațiile dintre ele rămâneau amicale.

Disperarea care o cuprinsese pe Alannah la întoarcerea acasă se risipise, înlocuită de o melancolie

calmă pe care o accepta cu resemnare. După ce-și refăcu forțele și silueta, refuză să se mai lase cocoloșită de mama ei.

Nicholas se retrăsese undeva, într-un turn inaccesibil. Sarcasmul îi revenise, dar era mai atenuat, ca și cum Alannah nu l-ar mai fi interesat atât de mult încât să vrea s-o rănească. Începuse s-o prezinte oamenilor din zonă, începând cu o regată care avusese loc într-un golf din apropiere. Primeau invitații, iar Nicholas le accepta, asigurând-o pe Alannah că Andrew avea să fie la fel de binevenit la petreceri ca părinții lui.

Se părea că motivele de a o ține prizonieră în casă nu mai existau. Alannah se mira, privindu-l cu o expresie controlată cum râdea când o tachina pe Trina, cu cât respect era tratat de vecini, ce admirație stârnea în ochii femeilor cu statura lui înaltă și atrăgătoare. Și nu știa de ce se tot uita la el.

Apoi, într-o zi, plecă la Auckland cu mașina, pentru a reveni peste câteva ore însoțit de cineva.

– Ai știut? șuieră Alannah spre Ellen, în timp ce-și trăgea o rochie de vară peste costumul bikini.

– Da, am știut, răspunse inexpresiv Ellen.

– Ăsta cât o să stea la noi?

– Nick nu mi-a spus.

Alannah încercă să-și aranjeze părul răvășit și umed după o partidă de înot în piscină.

– Lua-l-ar dracu', ar putea să...

Vocea i se frânse, când ochii ei neîncrezători îl recunoscură pe tânărul înalt și zvelt de lângă Nick.

– David! exclamă ea sufocată.

Numai mâna cu care Ellen o apucase brusc de braț o împiedică s-o ia la fugă pentru a se arunca în brațele lui.

Din fericire, se aflau destul de departe pentru ca Alannah să-și recapete cât de cât calmul, dar privirea scurtă pe care i-o aruncă soțului ei era plină de reproș înghețat.

David arăta la fel, atrăgător, binevoitor și, în comparație cu Nick, nespus de tânăr. Alannah ridică bărbia și îi întinse mâna, salutându-l calm:

– Dragul meu David, ce bine-mi pare că te văd!

Fostul ei iubit îi luă mâna într-a lui, dar numai după o scurtă ezitare care o umplu de furie. David nu voia să-l nemulțumească pe Nicholas!

– Arăți... minunat, spuse el, accentuând liniștit cuvântul. Am auzit de la... de la soțul tău că acum ești mamă.

Alannah refuză să se uite la Nicholas, neavând destulă încredere în sine, deși îi simțea clar prezența, întunecată și autoritară.

– Într-adevăr! răspunse, cu falsă voioșie. Andrew are o lună și ceva!

– Felicitări!

Apoi David privi în jur, încercând să-și ascundă jena.

– Aveți o casă foarte frumoasă aici.

– Mulțumesc.

În sfârșit, Alannah întoarse capul spre Nicholas, pentru a-i vedea pe chip o indiferență atât de plictisită încât avu impresia că o pălmuise.

– Cred că ești obosit și încins. Azi ai aterizat? Vrei să bei ceva, înainte de a te conduce în cameră?

– Mai bine fac un duș, răspunse David, cu o francheță tipic tinerească. După paisprezece ore în avion, sunt anchilozat și leoarcă de transpirație.

– Îmi dau seama.

Nicholas interveni calm:

– Te conduc eu în cameră. Pe urmă vino pe terasă, ca să bem ceva împreună.

După plecarea lor, Alannah se prăbuși pe un scaun, albă la față. Cum îndrăznise! De parcă nu i-ar fi făcut destule! Așteptase să-și regăsească o stabilitate precară, cât de cât, după care, intenționat, i-l adusese pe David! Cum fusese în stare?!

– Foarte ușor, spuse simplu Ellen. De-acum, ar trebui să-l cunoști destul de bine pe omul cu care te-ai măritat ca să știi că e în stare de orice.

N-avea nici un rost să se ascundă de Ellen.

– Dar de ce? șopti Alannah cu voce stinsă, ridicând privirea spre femeia mai vârstnică. Trebuie că e nebun!

– N-aș băga mâna-n foc. Nick are un creier ca o cursă – rece, abil și nemilos. O să-ți spună el ce-are de gând, când o sosi momentul.

– Dumnezeule mare, îmi vine să-l omor!

– Nu-i prima oară, și n-ai făcut-o nici de celelalte dăți. Din partea mea, cred că Nick cam forțează. Cred că s-a săturat să tot aștepte.

– Ce să aștepte? Ce mai vrea de la mine? întrebă Alannah, închizând o clipă ochii. A căpătat tot ce și-a dorit.

– Oare?

În unele momente, lui Ellen îi plăcea să facă pe misterioasa. Pe Alannah o irita și mai mult faptul că tocmai acum găsea de cuviință s-o facă.

– N-ar fi cazul să faci ceva cu părul ăsta? continuă menajera. După cum arată, pare gata s-o ia razna pe orbită!

Alannah murmură un comentariu nemăgulitor despre părul ei, și despre lume în general, dar porni totuși spre dormitor, cu pași grei. Trina și Rose erau plecate cu iahtul însă aveau să se întoarcă în curând. Iar Nicholas urma să fie la fel ca întotdeauna, suav, sofisticat și calm, până când turbulența iscată de el se potolea de la sine. Dar de ce? Era un diavol, un diavol crud, iar Alannah îl ura mai mult ca oricând.

Pentru întâlnirea cu David, alese o ținută cu care mama ei nu fusese de acord, declarând-o prea juvenilă. Rose se înșela, însă, își spuse Alannah, studiindu-se în oglindă. Bluza largă de in, albă cu dungi albastre, era mai decoltată decât i s-ar fi îngăduit unei eleve. Pe deasupra își puse un bolero în dungi subțiri, apoi luă o fustă de bumbac cu modele florale discrete, în tonuri albe, gri și albastre. În timp ce-și aplica Magie

Noire, se încruntă. Era parfumul ei favorit, o combinație sofisticată de trandafiri bulgărești și arome de mirodenii, pe care n-o mai folosise de veacuri. Mai stătu un moment la oglindă, cu durerea și îngrijorarea întipărite pe față, apoi își îndreptă hotărâtă umerii și ieși din cameră.

În seara aceea, Nicholas a fost cum nu se putea mai civilizat. Bănuitoare, Alannah îl urmărea încontinuu cu privirea. Mai scund cu vreo trei centimetri decât David, eleganța lui mlădioasă îl făcea pe tânărul de alături să pară dizgrațios de înalt, aproape deșirat și stângaci. Totuși, după câteva minute de tensiune, când se întâlni cu Rose și Trina, David se destinse.

Lui Alannah îi era imposibil să se relaxeze. Încordată, cu toți nervii întinși la limită, bea apă minerală Perrier cu lămâie, ascultând clinchetul cuburilor de gheață din pahare, în timp ce Nicholas discuta cu David despre munca lui. Nu era deloc surprinsă de respectul care se simțea din glasul lui David. Evident, Nicholas putea discuta despre computere cu el la fel de competent cum critica operele literare sau muzicale, ori conversa pe teme agricole cu vecinii. Creierul său rece și tăios nu era încărcat de emoțiile care tindeau să tulbure limpezimea de judecată a oamenilor inferiori.

După cină, târziu, când în sfârșit ajunseră în dormitor, Alannah se întoarse spre el aruncând flăcări din ochi. Dar, înainte de a apuca să deschidă gura, Nicholas ridică o mână:

– Trezești copilul.

Buzele ei se subțiară, însă nu-și putu stăpâni o privire scurtă spre leagăn. În sfârșit, spuse încet, cu vocea vibrând de o emoție pe care nu și-o înțelegea.

– Știi al naibii de bine că doarme ne-ntors. De ce dracu' l-ai adus pe David aici?

– Nu cred că-mi place să te-aud înjurând.

Mâna lui se repezi spre ea, o apucă de bărbie și îi întoarse fața spre el.

– Să nu mai faci niciodată asta. Cât despre iubițel.... ei bine, în ultima vreme ai fost destul de cumințică. M-am gândit să te răsplătesc.

Speriată de răceala malițioasă din tonul lui, Alannah ridică privirea, dar pe chipul întunecat al lui Nicholas nu se distingea nici o expresie.

– Îmi vine să te omor, șopti ea cu voce tremurătoare.

Dinții lui Nicholas luciră în întuneric.

– Îmi place unda asta de violență care răbufnește din când în când. Contrastează atât de interesant cu fața și trupul tău. Urăște-mă cât vrei, Alannah. Cel puțin, e o emoție mai viguroasă decât afecțiunea molesită pe care o simți pentru băiatul de dincolo.

– Îl iubesc.

– Zău? replică el indiferent, continuând s-o țină de bărbie. Știi, iubito, mă cam îndoiesc.

– Ți-ar plăcea să mă îndrăgostesc de tine, nu-i așa? ripostă furioasă Alannah. Atunci chiar te-ai simți răzbunat pentru moartea lui Ngaire!

– Nu te acuz de moartea ei, spuse Nicholas fără nici o expresie, desprinzându-și mâna de bărbia ei.

Alannah se așeză brusc pe pat.

– Nu mă... ce-ai spus???

Nicholas începu să-și pună pe noptieră lucrurile din buzunare, ca în fiecare seară.

– Niciodată nu te-am învinuit, continuă el. A, poate doar câteva săptămâni, până s-a terminat ancheta, dar era destul de clar ce se întâmplase. Amândouă fuseserăți vinovate.

Apăsându-și tâmplele cu mâinile pentru a-și potoli tumultul din țeastă, Alannah întrebă cu voce slabă:

– Dar... dar ai spus... ai spus că de-asta trebuia să mă mărit cu tine. Ai spus că era vina mea...

– Știu.

O privi scurt, peste pat, cu o expresie de nepătruns.

– Și din același motiv cu cel pentru care David Opie se află acum aici.

Alannah nu mai înțelegea nimic.

– N-are nici un sens... murmură ea cu voce slabă.

– Știu că nu înțelegi. Poate că, dacă nu te-ai mai preocupa doar de cusururile tale și ai privi puțin în jur, măcar câteva minute pe zi, ai înțelege.

Aceste cuvinte, rostite pe cel mai plictisit ton, o iritară din nou.

– N-am motive să...?

– Ai de gând să taci?

Acum nu mai părea atât de plictisit. Porni spre ușă, iar când ajunse în prag adăugă, cu un dispreț copleșitor:

– Culcă-te. Eu am treabă.

Alannah rămase trează câteva ore, dar Nicholas nu mai apăru înainte ca ea să adoarmă. Îl zări doar mult mai târziu, când Andrew o trezi să-i dea de mâncare. Conturul întunecat al capului și umerilor lui, pe pernă, nu se clintea.

Zorii zilei o găsiră la fel de nedumerită. Luă pe ea un costum bikini și o tunică de prosop și porni pe cărarea spre golf.

Apa era rece și înviorătoare, iar estuarul mai frumos ca oricând. După ce înotă un timp, Alannah ieși pe nisip, storcându-și pletele, cu tot trupul ud strălucind în soare.

– Bună dimineața, o salută nesigur David, de pe potecă.

– A...!

Se simțea ridicol de jenată. David o văzuse de nenumărate ori în costum de baie. Totuși, își luă tunica pe ea, strângându-și-o cu cordonul.

David stătea rezemat de copacul pohutukawa, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, zâmbindu-i încurcat.

– Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

– Nu m-ai speriat, am tresărit doar. Nu mă așteptasem să vină cineva.

– Domnul... soțul tău nu se scoală devreme?

Alannah își simți pielea încrețindu-se într-un fior.

– De obicei da, însă azi-noapte a lucrat până târziu.

– E foarte inteligent.

Era o laudă binemeritată. Alannah dădu din cap afirmativ.

– Când ți-am primit scrisoarea am... în fine, am fost foarte necăjit și îndurerat. Crezusem... sperasem că după cei doi ani ai mei în America ne-am fi putut căsători.

Ridică ochii, observându-i expresia.

– N-ar fi fost o așteptare atât de lungă, continuă el pe un ton defensiv. Și erai atât de tânără...

– Da, desigur...

Cum îi putea răspunde atât de liniștită, când simțea că i se frângea inima?

– Dar, în ultima vreme, am reușit să privesc lucrurile și din punctul tău de vedere. Și, cunoscându-l... ei bine, mi-am dat seama cum de te-a putut cuceri. Le are pe toate, nu-i așa?

Într-adevăr: în expresia lui se distingea o undă clară de admirație.

– Le are, ba bine că nu, confirmă Alannah, fără nici o intonație.

David dădu din cap, cu părul blond și des lucindu-i unduitor în soare.

– Deci, până la urmă, a ieșit cum e mai bine pentru toată lumea, nu-i așa? Ieri, pe drum încoace, mi-a spus că-mi va permanentiza bursa. Are o firmă care tocmai a elaborat niște componente noi, foarte interesante.

Cu inima zdrobită, Alannah porni în sus, pe lângă el. Așadar, Nicholas avansase posibilitatea unui post atrăgător pentru David, iar tânărul pricepuse imediat aluzia. Crâmpeiele de amintiri o loveau ca o rafală de gloanțe.

Nicholas avusese dreptate. Alannah nu recunoscuse niciodată oportunismul care fisura caracterul lui David, pe dedesubtul blândeții și al umorului său. Nicholas îl depistase și-l folosise pentru a-și realiza propriile scopuri, la fel cum și de această dată îl adusese pe David la Puhinui cu un anumit scop.

Când ajunseră pe culmea falezei, David spuse vesel:

– Mă bucur că ești fericită, Alannah. Ar fi și absurd să te plângi, cu o locuință atât de magnifică, adăugă el, privind în jur cu admirație și nu puțină invidie.

Alannah se întreba dacă ar fi fost chiar atât de absurd.

– Și te-ai maturizat, continuă el. Ești mai liniștită. Pentru că ai devenit mamă, cred. Se pare că asta a făcut minuni ca să te îmblânzească.

Dacă David i-ar fi putut citi gândurile, și-ar fi dat seama cât de amarnic se înșela. Nu avea nici un sens. Nimic nu mai avea sens. Îl iubise de când se știa, mai întâi ca pe un frate, apoi ca pe un bărbat, iar acum... deloc.

Își luă rămas-bun de la el, zâmbindu-i.

David îi zâmbi la rândul său – și nu se întâmplă nimic. Nici un fior, nici o undă de emoție.

În dormitor, Alannah se apropie de leagăn. Andrew se trezise și-și studia cu interes o mână ca o stea de mare. Zâmbind, Alannah ridică privirea spre patul gol. Îl ura. Ura camera aceea și casa splendidă din care făcea parte, și cel mai mult îl ura pe soțul ei, pentru că acum știa de ce îl adusese acolo pe David.

– A fost interesantă conversația?

La auzul glasului său ironic, Alannah se răsuci în loc, cu toată durerea și uimirea atingând punctul culminant. Nicholas tocmai se bărbierise și avea pe chip expresia mulțumită a unui om care tocmai și-a împlinit cele mai ambițioase planuri.

– Destul de interesantă, răspunse ea cu o voce împietrită. De ce l-ai adus aici, Nick?

Ochii lui se îngustară, în timp ce-i contemplau fața.

– Cred că știi de ce, spuse, cu insolență calmă.

– Ești foarte abil, replică Alannah, înverșunată. Ei bine, ți-a reușit. Mi-ai distrus ultima mică amintire romantică. Sper că ești mulțumit. Meriți – te-ai străduit destul ca să ajungi la rezultatul ăsta. Cred că-n viața mea n-am disprețuit pe cineva mai mult decât te disprețuitesc pe tine!

Printre genele lui se zări o licărire tăioasă, dar nu spuse nimic. După un moment se răsuci pe călcâie și plecă, lăsând-o singură în dormitorul spațios, unde fiul lor își agita inocent mâinile prin fața ochilor.

Capitolul 11

Era o zi caniculară, mai fierbinte decât toate celelalte din acel an. Soarele se reflecta din apele estuarului ca dintr-o folie netedă de metal. Până și briza răcoroasă care făcea ca diminețile și serile să fie atât de plăcute încetase.

Alannah zăcea pe pat, cu fiul ei în brațe. Avea pe ea doar costumul de baie și un jupon subțire de bumbac. Căscând, își lipi obrazul de al lui Andrew, care se strâmbă comic. Amândoi se reflectau în oglinda de pe peretele opus – o imagine modernă a mamei cu copilul.

O umbră trecând prin dreptul ferestrei o făcu pe Alannah să întoarcă smucit capul. Când Nicholas intră, buzele ei se strânseră amenințător.

– Stai liniștită, spuse el încet. L-am dus pe David la avion. Îți trimite salutări și alte politeturi.

Numai la așa ceva nu se așteptase!

– A plecat și Trina cu el, continuă Nicholas, venind până lângă pat. Va locui la părinții lui, până se întoarce acasă mama ta.

Alannah îi privi chipul ca o mască nepăsătoare, căutând zadarnic vreun semn, o sugestie de expresie... După o lungă pauză, Nicholas reluă:

– Dacă vrei, poți pleca și tu înapoi, cu Rose.

Un moment, lui Alannah nu-i veni să creadă ce auzise. Inima îi palpită cu putere în piept, apoi începu să bată rar, înfundat.

– Pentru... pentru cât timp? întrebă ea cu voce răgușită.

– Pentru cât timp vrei. Pentru totdeauna, dacă așa dorești.

Glasul lui suna ca un dangăt de clopot funebru.

– Știi că nu mă pot despărți de Andrew, șopti Alannah, strângând și mai tare copilul la piept.

Cu același glas lipsit de intonație, Nicholas replică:

– Îl poți lua și pe el cu tine.

Un timp, lumea păru să se fi oprit în loc. Ochii lui Alannah se dilataseră dureros de tare, dar pe chipul lui Nicholas nu se citea nici acum nimic. Gâtul ei contractat refuza să emită cel mai slab sunet.

– Un singur lucru îți cer, continuă sec Nicholas. Să-mi permiți accesul la el – și, de câteva ori pe an, să-l aduci aici, pentru ca... pentru ca să mă cunoască în timp ce crește.

– De ce?

Umerii lui laţi se ridicară scurt, o dată. Cu glas foarte rece, răspunse:

– Se pare că e singurul copil pe care-l voi avea vreodată. Nu vreau să rămână un străin pentru mine.

– De ce? repetă Alannah, în şoaptă. De ce mă laşi să plec?

Nicholas îşi înfundă mâinile în buzunare, cu umerii căzându-i uşor.

– Fiindcă nu doresc să fii atât de nefericită, spuse el calm. De mai multe ori mi-ai spus că sunt îngâmfat – şi s-ar putea să fiu. Poate că banii corup şi în feluri mai puţin vizibile decât cele citate de obicei. Niciodată nu mi-a fost greu să obţin orice femeie aş fi dorit. Am presupus că, după primele proteste indignate, şi cu tine avea să se întâmple la fel. Nu m-am aşteptat să am de-a face cu o voinţă la fel de puternică precum a mea. Prin urmare, ai câştigat. Poţi să pleci.

Apoi adăugă, batjocoritor:

– Dar eu în locul tău l-aş lăsa în pace pe Opie. E un băiat bun, dar prea superficial pentru tine. Şi o va iubi pe Trina, când şi ea se va hotărî să-l accepte.

Alannah se ridică în capul oaselor, cu obrajii înroşiţi de indignare.

– Diavol fără suflet ce eşti! scuipă ea veninos.

În ochii verzi ai lui Nicholas scăpără ceva.

– Nu, murmură el cu un zâmbet strâmb, e clar că nu ți-ar fi făcut față. Poftim...

Scoase din buzunar un colier scânteietor și i-l aruncă drept în poală.

– ...ia-l pe ăsta ca amintire. Sper să-ți compenseze anul nefericit prin care ai trecut.

Alannah îl privi cu furie și nedumerire, apoi coborî ochii spre colier și, în sfârșit, către chipul adormit al fiului ei. Colierul rece îi apăsa greu coapsele goale. În mijloc avea o piatră verde mare, înconjurată de diamante, iar lanțul de aur era bătut în alte diamante. Piatra era sculptată în forma unei măști barbare. Primitivă dar totuși de o stranie sofisticare, amintea în chip sinistru de culturile sud-americane arhaice.

Încet, atinse bijuteria cu un deget, apoi o împinse într-o parte și se dădu jos din pat. După ce-l adăposti pe Andrew sub plasa contra țânțarilor, se întoarse și luă colierul. Nicholas o privea pe sub pleoapele lăsate, cu gura strânsă.

– Pune-mi-l, îi ceru ea cu voce răgușită și se întoarse cu spatele, ridicându-și părul pentru a-și dezgoli curba vulnerabilă a cefei.

Degetele lui Nicholas abia îi atinseră pielea, dar totuși Alannah se înfioră. Se întoarse din nou spre el.

– Cum îmi stă?

În jurul gurii lui Nicholas apăruse o paloare care o avertiza că forța nota până aproape de limită.

Ochii îi scăpărau de furie. Nici nu se uită la colier. O țintuia cu privirea ca și cum ar fi fost gata s-o lovească.

Alannah cunoscu un moment de frică, înainte ca Nicholas să răspundă încet, cu glas îngroșat:

– Îți vine perfect. Inspiră frumusețe, independență, nici o concesie.

Un moment, Alannah avu o senzație de triumf care-i lumină ochii și-i arcui gura într-un ușor surâs. În clipa următoare, mâinile i se repeziră la față și izbucni în lacrimi, în suspine care-i zguduiau tot trupul zvelt, ca o serie de lovituri.

Un moment, Nicholas o lăsă să plângă. Apoi o cuprinse într-o îmbrățișare dureros de strânsă.

– Nu plânge, iubita mea, îi șopti el, răscolit. O, Doamne, nu plânge. Acum ești liberă să pleci, când vrei tu. Te rog... nu plânge.

Dar tensiunea acumulată luni de-a rândul avea nevoie de timp ca să se risipească și, când în sfârșit izvorul lacrimilor îi secă, Alannah rămase rezemată de el, epuizată, cu fața la pieptul lui, ascultându-i ca prin vis bătăile înfundate ale inimii.

– Ți-e mai bine? o întrebă el.

Alannah dădu din cap, cu un ușor sughiț, iar Nicholas o așeză pe marginea patului și intră în baie, de unde reveni cu un prosop.

– Cred că arăt îngrozitor, murmură ea, luând cu recunoștință prosopul.

– Mmmm... Ți s-au cam umflat ochii.

Nicholas vorbea pe obișnuitul său ton controlat, ușor sardonic, dar când îl privi, Alannah îi văzu în ochi incredibilul adevăr. Îi sorbeau fața cu un fel de poftă dezgolită, care-o făcu să se înroșească.

– Și-acum ce facem? întrebă Nicholas. Pot îndrăzni să sper că nu exulți de triumf, așa cum meriți?

Alannah oftă. În sfârșit, înțelegea atât de multe lucruri...

– Nu sunt foarte diferită de celelalte femei pe care le-ai curtat și le-ai cucerit, spuse ea. Singurul lucru pe care ți-l pot garanta e că banii nu joacă nici un rol.

Un deget îi ridică bărbia.

– Ești sigură, Alannah? Fiindcă nu mă mai pot mulțumi numai cu trupul tău. Te doresc toată. Cu trup, suflet și inimă, a mea, pentru totdeauna.

– Of, iartă-mă, murmură ea cu voce înecată. De ce crezi că ți-am rezistat cu atâta înverșunare? Fiindcă știam că, dacă cedam doar puțin, m-ai fi cucerit complet. Am luptat pentru independența mea, iar când mi-ai dăruit-o am înțeles că singura libertate pe care mi-o doresc e aceea de a mă elibera de inima ta.

Degetul lui Nicholas îi urmări conturul gurii, coborând spre linia suplă a gâtului și umărului.

– Niciodată nu accepți jumătățile de măsură, așa-i? șopti el. Când urăști, urăști cu toată ființa. Mă întreb dacă la fel se întâmplă și când iubești, Alannah.

– Ce-ar fi să încerci? îl invită ea, încurajată de vraja milenară care se depăna între ei.

Nicholas clătină din cap, ascunzându-și gândurile după cortina genelor dese.

– Nu e vorba numai de sex, deși trupul tău îmi oferă delicii nesfârșite. Dar nu-mi mai este de ajuns.

– Un început promițător, șopti Alannah, luându-i mâna pentru a și-o lipi de sânul cald.

– Te joci cu focul, mârâi gros Nicholas, în timp ce Alannah începea să-și plimbe mâinile peste umerii lui, savurându-i senzual căldura pielii întinse peste mușchii încordați.

Alannah râse încet, din gâtlej, privindu-l printre gene.

– Un anumit gen de foc aveam și eu în minte.

– Putem să...?

– Doctorul Stewart a spus că ne putem relua relațiile conjugale.

– Deci, asta facem? râse Nicholas cu ironie tandră, strângând-o cu putere la piept.

Tremurul neașteptat care o străbătu îl făcu să zâmbească. Aplecând capul, o mușcă ușurel de gât, trimițându-i prin tot trupul fiori de plăcere.

– Mă seduci? îl întrebă ea.

– Așa cred... deși nu se prea obișnuiește ca un bărbat să-și seducă nevasta după aproape un an.

În adâncul ochilor lui verzi se aprindeau flăcări aurii, fierbinți, la fel de devoratoare ca gura care-i gusta fragilitatea zveltă a gâtului.

– Spune-mi că mă iubești, îi ceru el, trecând deasupra, cu buzele la un centimetru de ale ei.

– Te iubesc... te iubesc cu toată ființa mea... Nick... te rog...

– Și că mă dorești.

Era necruțător, cu o expresie atât de feroce controlată încât un moment pe Alannah o cuprinse teama.

– Știi...

– Spune-mi!

– O, Doamne, te doresc...!

Ochii îi luceau de lacrimi. Era hipnotizată de propria ei senzualitate.

– Te iubesc atât de mult încât aș putea să și mor pentru tine, gemu ea.

– Să mori, dar foarte puțin, răspunse calm Nicholas.

În clipa următoare respirația îi deveni năprasnică, în timp ce lăsa în urmă și ultimele rezerve. Începu să murmure dezmierdări senzuale, cuvinte pătimașe cum Alannah nici nu visase măcar, făcând-o să gâfâie în timp ce trupurile li se contopeau într-o explozie de extaz atât de intensă încât, la sfârșit, rămaseră epuizați unul în brațele celuilalt, în timp ce, afară, soarele cobora spre apus și estuarul se trezea din nou la viață, după toropeala din timpul zilei.

Alannah vorbi cea dintâi, cu uimire, ridicând capul de pe pieptul lui.

– Dacă bănuiam, măcar, că poate fi așa, nu cred că aș fi avut putere să-ți rezist atât de multă vreme.

– Vorbește senzualitatea din tine, glumi Nicholas, cu gheața din ochi topită pentru totdeauna, în timp ce-i privea cu drag fața înroșită. De ce crezi că mă înnebuneai atât de mult? Știam eu că mai ascunzi și alte văpăi, nu numai pe cele din păr.

– De-asta te-ai hotărât să nu te mai culci cu mine după... după ultima oară?

– Mmm, parțial...

O sărută prelung, stăruitor, zâmbind când văzu cât de dulce se lăsa în voia lui.

– Și din cauza mustrărilor de conștiință. Și a dezgustului de mine însumi.

– Și...? îl încurajă Alannah, plimbându-și cu tandrețe degetul peste oasele robuste ale feței lui.

Buzele lui Nicholas tresăriră.

– Sperasem să-ți fie dor de atențiile mele. Și-acum, hai, fă-mă iar îngâmfat!

Alannah răspunse cu un zâmbet neinhibat. Se aplecă să sărute locurile pe unde trecuse degetul ei, întrebând:

– Cât de bine o cunoști pe Caroline Sterling? Nu e nevoie să-mi răspunzi, dacă nu vrei.

– N-am nimic împotrivă, replică simplu Nicholas, încadrându-i fața între mâini. Înainte de a mă căsători

cu tine, am invitat-o în oraș de câteva ori. Am sărutat-o – o dată, maximum de două... Iar când a venit cu mine la Melbourne, a făcut-o din proprie inițiativă. Ai fost geloasă?

– Bestie, știi prea bine că am turbat de gelozie! recunoscu Alannah, zâmbind, acum când își dădea seama cât de naivă fusese.

– Așa că ai avut grijă să se ducă la bal singură.

– Ei, numai în parte, recunoscu ea, vag rușinată. Mă dureau într-adevăr șalele, dar aproape îmi trecuse. Te-ai fi putut duce.

Nicholas râse, începând s-o sărute.

– Vicleană mai ești! Am avut eu bănuielile mele, și cât m-am mai rugat să am dreptate! Era aproape primul semn promițător pe care mi-l dădeai! Când ți-ai dat seama că mă iubeai, dragostea inimii mele?

– Când eram însărcinată cu Andrew te doream – o, te doream atât de mult! Simțeam că, dacă erai cu mine, nu s-ar fi putut întâmpla nimic rău. Dar nu mi-am dat seama că te iubesc până în după-amiaza asta, când mi-ai spus că pot să-l iau pe Andrew și să plec. Abia atunci am înțeles că și tu mă iubești. Și, în loc de triumf, n-am simțit decât că-mi venea să plâng.

– Sfidătoare până la capăt! Dacă mă doreai în timpul sarcinii, de ce după ce te-ai întors acasă ai continuat să visezi la David Opie?

– Cred că era o renunțare. Subconștientul îmi spunea ceea ce eu refuzasem să accept.

– Mi s-a frânt inima, spuse serios Nicholas, rezemându-i capul pe umărul lui. Atunci mi-am dat seama că trebuia să vă pun față-n față. Aveai dreptul să alegi. Dar, Dumnezeule, ce frică mi-era că aveai să-l preferi pe el! Perspectiva unei vieți fără tine mă umplea de groază.

– Groază?

Uimită, Alannah înălță capul, pentru a vedea confirmarea pe chipul lui încordat.

– O, iubitule! șopti ea, cuprinzându-l din nou în brațe, din răsputeri. Numai pe tine te iubesc, continuă, cu glas fierbinte. Pe tine, dragul meu, iubitul meu, adoratul meu...

Încleștați într-un nou val de pasiune, se sărutară iar și iar. Urmau să cunoască multe momente de fericire pură în viața lor, dar nici unul nu avea să fie atât de curat și proaspăt ca acesta, când în sfârșit inima ei păzită își deschisese porțile în fața lui. Era tot ceea ce-și dorise vreodată.

Sfârșit